

10^E JAARGANG N^O 15 — 27 JUNI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

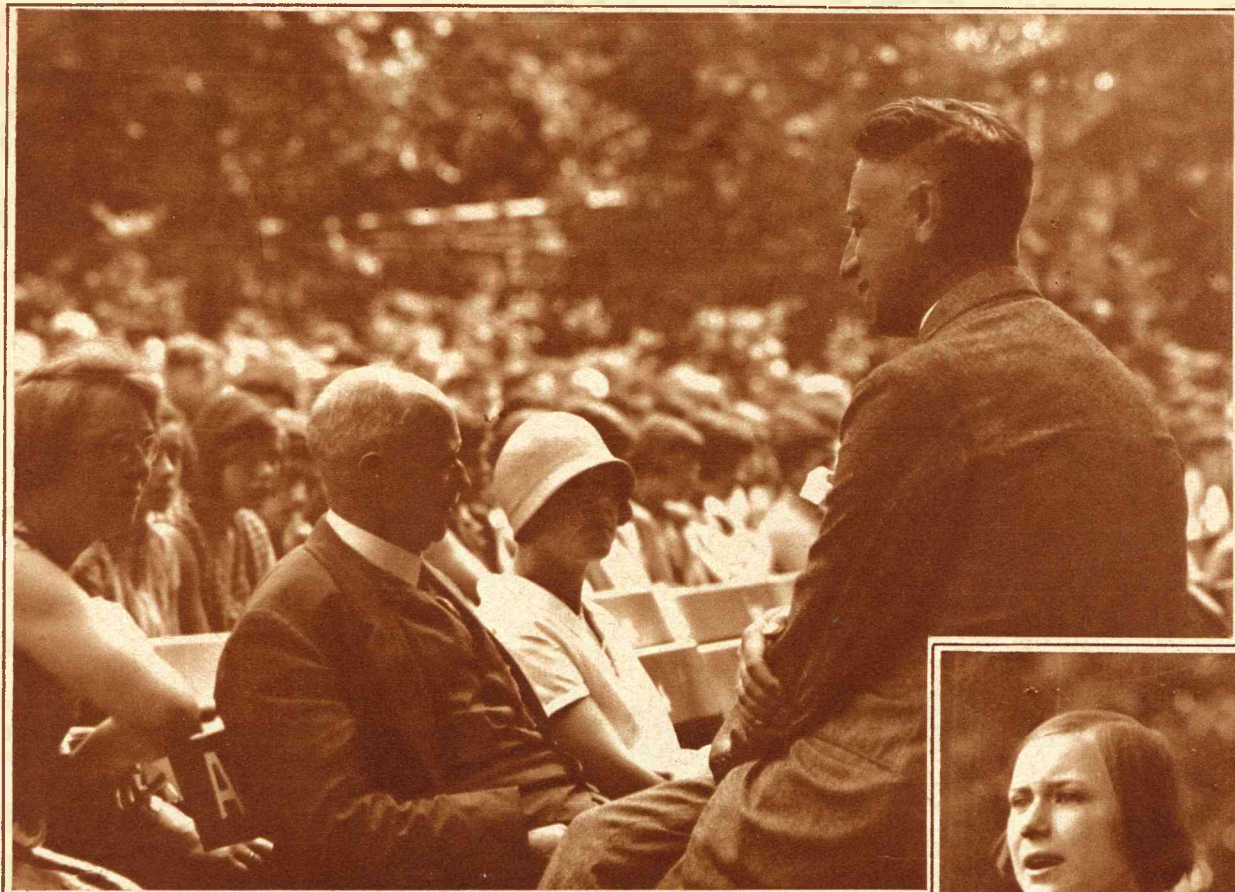
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946



WAAR DROOMT HIJ VAN.....?

Als het heel erg warm is, en het is schafuur, en je denkt ongestoord een tukje te kunnen doen, dan komt de man met de camera..... en dit is het resultaat.



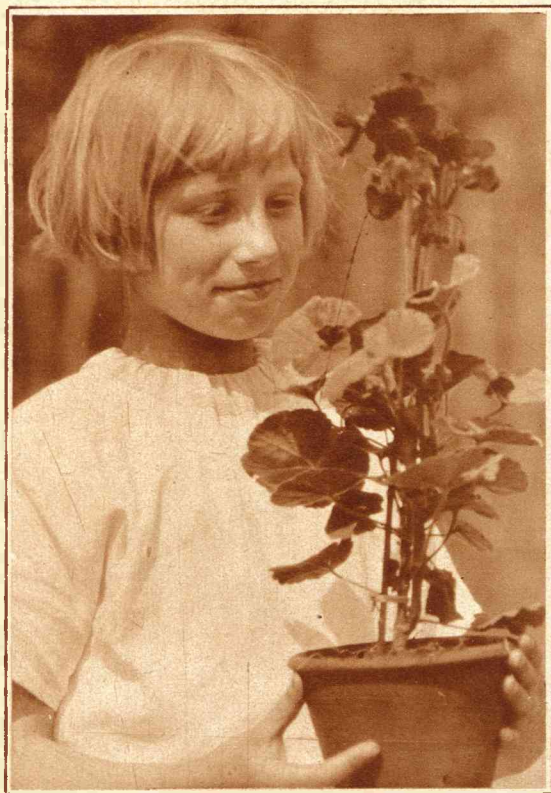
Inspecteur Vrijburg en de chef van de afd. Beplantingen, Ir. de Koning als opgeruimde toehoorders bij de massales.

OP
FRANKENDAAL

AMSTERDAMSCHES SCHOOLJEUGD



*„Wees gegroet vol-
schone lentetijd.”*



Een en al bewondering.

De planten worden uitgedeeld en mee naar school genomen, om daar verzorgd en opgekweekt te worden.



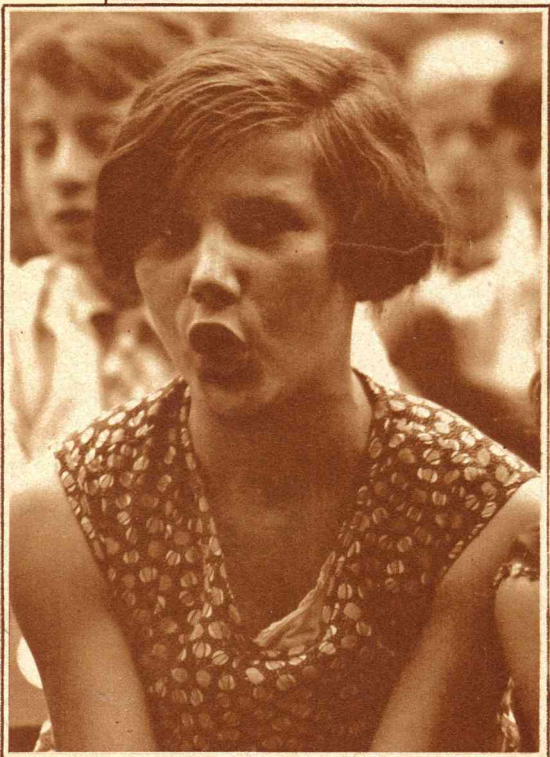


Op wandeling door de Stadskwekerij, het heerlijke hof vol bloeiende boomen en bloemen.

Amsterdamsche nachtegaal.

De voor enkele jaren ingestelde „massalessen” over plant en dier, welke door de Gem. Amsterdam in samenwerking met de Vereeniging voor School- en Werktuinen en Boomplantdagen aan de schooljeugd op 't lommerrijke landgoed „Frankendaal” in de Watergraafsmeer worden gegeven, zijn telkenmale een prettige en leerzame afwisseling in het schoolleven, welke steeds meer wordt gewaardeerd. Niet alleen door

Amsterdamsche nachtegaal.



de kinderen. Wij hebben dien morgen ook genoten van de uitstekende stemming, het toegewijde zingen, en niet het minst van de gezellige „les” van den onderwijsinspecteur Vrijburg, die de meisjes en jongens nog eens op het hart drukte, zorgvol te zijn voor dieren en planten, en hun aanried, in de stadsparken en plantsoenen hun oogen den kost te geven. En voor iedere klas was er tenslotte een mooie plant als herinnering. Bekijk u onze foto's om te zien, hoe zoo'n morgen „inslaat”.

De „kritiek.



Het Amsterdamsche a capellakoor „Bel-Canto”, bekend o.a. om zijn uitvoeringen van Palestijn-sche muziek, vierde zijn 12¹/₂-jarig bestaansfeest.

Van Hier en Ginds



De echtgenoot van methouder Abrahams onthulde een bank en een zonnwijzer ter gelegenheid van het 10-jorig bestaan van den Amsterdam-schen Bond van Volkstuinders.



In het bloeiende Noordhollandsche dorp Schagen werd de groote jaarlijksche paardenmarkt gehouden.



Het paard, dat zich een anderen baas koos.



Tevens is er de kermis begonnen. De boeienkoning aan het werk.

OM HET KIND

De eerste film, die Greta Garbo, de groote Zweedsche tragedienne, na haar terugkomst van een lange vakantie in haar vaderland, maakte, zal binnenkort in Nederland worden uitgebracht onder den titel „Om het Kind”. Met de film „De Kus” is dit de laatste zwijgende film die door haar werd gespeeld.

Greta Garbo met het kind, dat op het

punt stond moederloos te worden.



John Mac Brown, de echtgenoot, komt tot de conclusie dat zijn vrouw hem niet uit liefde getrouwd heeft. Hoewel beiden pogingen in het werk stellen, om te scheiden, komt het zoover niet: Om het kind.

Op het jacht van den man, dien zij voor haar humelijk beminde. — Wyl deze echter meende zijn kunst meer te beminnen, dan dat meisje, vertrok hij, zonder haar hand te hebben geraagd.



Het scenario werd ontleend aan een roman van de schrijfster Adela Rogers, „St. John”, die op het oogenblik in Amerika veel opgang maakt. Wat den inhoud betreft kunnen we practisch volstaan met een verwijzing naar de benaming, slechts willen we er nog aan toe voegen, dat Greta Garbo in deze film, zooal niet haar reputatie versterkt, dan toch zeker handhaaft. Naar men weet is zij nog steeds aan de Metro-Goldwyn-Mayer verbonden.

Waar is mijn Vader?

De man stapte uit, toen ze aan de remise kwamen, maar de vrouw bleef zitten. Hij en Barney namen een anderen wagen en reden dien naar buiten, en de vrouw ging met hen mee. Ze maakte dezen keer den heelen rondrit mee, naar Wynton en terug tot het eindpunt in de stad. Het werd juist licht toen ze uitstapte, op den hoek van de Day en de First Street.

Toen ik vroeg, of hij het een jonge of een oude vrouw gevonden had, zei hij, dat hij gedacht had van zoo tusschenbeide. Heele jonge en heele oude vrouwen kreeg je nooit bij een nachtrit. Ja, mannen waren er wel eens, die 'n paar keer rondreden 's-nachts, meestal om 'n beetje nuchter te worden, voor ze naar huis gingen. Maar hij had nooit te voren meegemaakt, dat een vrouw het deed.

Ik schreef zijn naam en adres op en dankte hem. De chauffeur volgde, en zijn verhaal was even stellig.

Den vorigen Donderdag 's-avonds had hij een zieke vrouw van een hotel in de stad naar Bellwood moeten rijden. De man van de dame was bij haar, en hij reed langzaam om niet te schokken. 't Was over twaalfen toen hij van het huis wegreed en terugging naar huis. Op 'n hoek — de namen van de straten wist hij niet — riep een vrouw hem aan en vroeg, of hij in Bellwood hoorde, of dat hij naar de stad ging. Ze had den laatsten trein gemist. Hij vertelde dat hij naar de stad ging, en toen zei ze, dat hij haar rijden kon, en wees hem, waar hij op haar moest wachten, bij een smal weggetje aan de hoofdstraat.

„Het duurde een uur,” zoo besloot hij, „eer ze kwam; ik was in slaap gesukkeld, anders was ik alleen teruggereeden. Omstreeks half twee kwam ze eraan, en er was een heer bij haar. Hij zette haar in den wagen en ik reed haar naar de stad. Toen ik in de krant las, dat er dien nacht een dame uit Bellwood was verdwenen, dacht ik direct, dat het mijn vrachtje was.”

„Zou je den man weer herkennen?”

„Zijn stem wel denk ik, meneer; ik kon niet veel zien; hij droeg een slappen hoed en had een soort reistasch bij zich.”

„Wat zei hij tegen de vrouw?” vroeg ik.

„Hij zei niet veel. Toen hij 't portier dicht deed, zei hij: „U hebt mij in een leelijk parket gebracht”, of zooiets.”

„Was het een jonge of een oude vrouw,” vroeg ik weer. Ditmaal kreeg ik een heel stellig antwoord.

„Jong,” zei hij, „slank en kwiek; in het zwart gekleed, met een zwarte voile. En 'n zachte stem. Ze stapte uit op Market Square, en ik heb zoo'n idee, dat ze daar 'n stadstram gepakt heeft.”

„Ik denk niet, dat het miss Maitland geweest is,” zei ik. „Die was over de zestig — en bovendien, ik geloof niet, dat zij die richting uit gegaan zou zijn. Maar 't is toch wel de moeite waard om eens na te gaan. Nog iets?”

Hij frommelde in zijn zak, en bracht een klein zwart voorwerp te voorschijn, dat hij mij overhandigde. Het was 'n klein portemonnaetje uit een leeren handtasch.

„Dit heeft ze in den auto verloren, meneer,” zei hij. „Ik nam 't mee naar huis voor m'n vrouw — ik wist niet, waar ik er anders mee naar toe moest. Er zat geen geld in — alleen dat stukje papier.”

Ik deed het beursje open en haalde er een klein wit kaartje uit, onbedrukt. Met potlood stond er op geschreven: 11 22 C.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK ZIJN TWEEDE VROUW

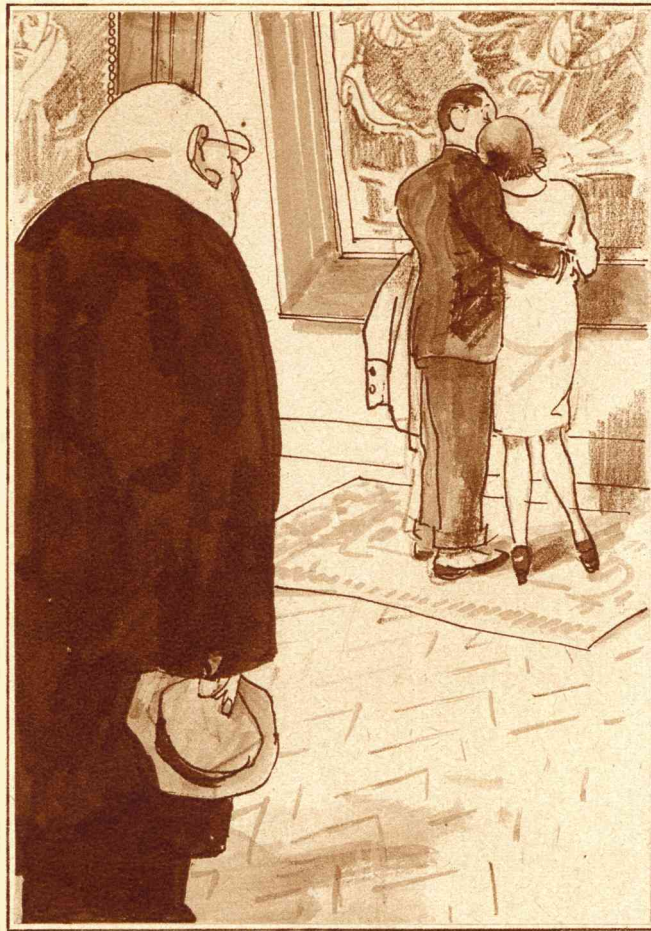
Toen de chauffeur weg was, ging ik zitten overdenken, wat ik gehoord had. Zooals ik al meer malen gezegd heb in den loop van dit verhaal — ik heb niet veel fantasie. Bovendien had ik, door langdurige ondervinding met getuigen voor de rechtbank, geleerd, dat men niet te veel waarde moet

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

hechten aan de waarnemingen van gewone menschen. Het feit alleen reeds, dat twee mannen verzekerden, dat ze dien nacht een eenzame vrouw van Bellwood naar de stad hadden gereden, maakte het twijfelachtig, of wel één van beiden de vermiste vrouw had gezien.

Van de twee verhalen klonk dat van den chauffeur het waarschijnlijkst, in verband met miss Jane althans. Dat zij, met haar kinderlijke natuur, haar vreesachtigheid, haar bangheid voor 't donker,

Professor Priem Pruttelt:



(In het museum).

„Ik ben verkeerd... ik moet moderne kunst hebben”.

vrijwillig den afstand van drie mijlen naar Wynton zou hebben afgelegd, en zich toen in den doolhof der binnenstad zou hebben gewaagd, was bijna niet aan te nemen. Bovendien klopte die uitleg niet met de bloedsporen, of met het feit dat zij, zoover we konden nagaan, in haar nachtgewaad vertrokken was.

Maar toch — zij had dien nacht het dorp verlaten, in een voertuig of te voet. Als de chauffeur zich echter niet in den tijd vergiste, kwam de taxi niet in aanmerking — hij zei, dat de vrouw om half twee was ingestapt. Het was tusschen half twee en kwart voor tweeën, dat Margery de voetstappen op den zolder had gehoord.

Ik meen, dat dien dag voor het eerst de mogelijkheid bij mij opkwam, dat miss Jane niet overvallen, beroofd of gewond was: dat ze vrijwillig het huis had verlaten, gedreven door een krachtige gemoedsbeweging. Maar als ze zoo gehandeld had, waarom dan? Het geval bleef even geheimzinnig, al werd het ontdaan van die griezelige details. Ik overdacht al wat ik van de vermiste vrouw wist, maar niets gaf me eenig vermoeden. Er was een kleine kans dat zij, als ze vrijwillig gegaan was, de kranten zou lezen en ons zou laten weten, waar ze was.

Bij mijn verzameling bewijsstukken voegde ik nu het beursje met zijn inhoud. De geheime la van mijn bureau bevatte nu, behalve dat portemonnaetje, het papier met 11 22, dat op Fleming's kussen was gespeld geweest; eenzelfde voorwerp, gevonden boven den schoorsteenmantel van miss Jane; de parel, die ik op den vloer van de kast had gevonden; en het vergif en de kogel, die Burton mij gegeven had. Voegde ik daarbij de nog gevoelige plek op mijn hoofd, waar Wardrop me bijna gedood had met een stoel, en een blauwen enkel, die nu gele vlekken kreeg, van mijn val door het diengat, dan bedroeg het aantal tastbare herinneringen aan het dubbele mysterie acht stuks.

Ik was niet trotsch op de rol, die ik gespeeld had. Tot nu toe, zoo scheen het mij toe, had ik blunders gemaakt, waar maar een blunder mogelijk was. Ik was over stoelen en in een koker gevallen; ik was een half uur te laat gekomen om Allan Fleming te redden; ik had wakker gezeten, en miss Jane onder mijn handen weg uit huis laten gaan. Ten laatste — en dat was misschien het ergste — ik had vijf-en-dertig jaar gewacht om de ware vrouw te vinden, en toen ik haar vond, had een ander haar reeds gewonnen. Ik zat in den put, dien dag, toen Burton kwam. Hij stapte vroolijk het kantoor in en presenteerde miss Grant een amandelbroodje, netjes in vetvrij papier gewikkeld. Toen kwam hij in mijn kamer en deed de deur achter zich dicht.

„Weg van hier, booze zorg!” riep hij uit, toen hij mijn droefgeestig uiterlijk en de souvenirs op mijn bureau zag. „Hoofd omhoog en lachen, mijn vriend.” Hij hield zijn handen op den rug.

„Doe niet zoo gek,” snauwde ik. „Als ik zin heb, zal ik grijnzen, eerder niet.”

„Grijns, zeg ik,” zei hij, en hij zette iets voor mij op de schrijftafel. Het was een Russisch-leeren tasch.

„De leeren tasch,” wees hij trotsch.

„Hoe kom je daar aan?” riep ik uit, ongeloofig.

Burton morrelde aan het slot, terwijl hij antwoordde: „Is gevonden in Boston,” zei hij. „Hoe krijg je zoo'n ding eigenlijk open?”

De tasch was niet gesloten en ik had 'm in een minuut open. Zooals ik verwacht had, was hij leeg.

„Dan..... heeft Wardrop misschien de waarheid gezegd,” riep ik uit. „Wacht — Burton, hij is beroofd door die vrouw in de taxi, en hij kan niet over haar spreken met het oog op miss Fleming! Het schepsel heeft een aardigen slag geslagen.”

Ik vertelde hem toen van de twee vrouwen, die Bellwood verlaten hadden in den nacht van miss Jane's verdwijning, en toonde hem het beursje en wat er in zat. De C leek hem even raadselachtig als mij. „Het kan van alles beteekenen,” zei hij, terwijl hij het teruggaf, „van een boek, hoofdstuk en vers in den Bijbel af tot en met een recept voor reumatiek. Over die dame in de taxi geloof ik, dat je gelijk hebt,” ging hij voort, de tasch van binnen bekijkend, waar de naam Wardrop, met letters van inkt, genoeg zei. „Natuurlijk hebben we alleen Wardrop's eigen bewering, dat hij de tasch mee naar Bellwood gebracht heeft. Als we dat aannemen, mogen we ook de rest aannemen: dat hij beroofd werd, dat de dief de tasch leeghaalde, en haar toen naar Boston bracht of stuurde.”

„Maar hoe kom jij aan 't ding?”

„Puur toeval. Er zijn den laatsten tijd een massa bagage-dieven aan den gang geweest in de oostelijke steden, vooral Boston. Volgens de politie gingen ze zóó te werk: een van hen, de chef van de bende, gekleed als stationskruier, nam een karretje, en ging de dépôts binnen, om naar de bagage te kijken. Hij onthield een stel nummers, ging weg en maakte valsche reçu's, en pikte zoo de dingen in, waar hij idee in had. Die bracht hij dan

naar z'n hoofdkwartier, en daar haalden ze de koffers leeg. De politie kreeg ze in de gaten, deed er een inval en vond, onder andere, onze Russisch-leeren tasch. Die werd teruggezonden, leeg, naar 't adres, dat erin stond, in Bellwood."

"In Bellwood? Maar hoe..."

"Hij kwam, terwijl ik zat te lunchen met miss Letitia," zei hij luchtig, "we kunnen 't wat best samen vinden. Maar ik wou wel eens weten," ging hij voort, zonder op mijn verbazing te letten, "waar de honderdduizend zijn!"

"Zoek de vrouw!"

"Heb je wel eens gehoord van Anderson, den zenuw-specialist?" vroeg hij, met ontzag in zijn stem.

"Ik heb al aan hem gedacht," antwoordde ik, "als we Wardrop daarheen konden krijgen, onder 't een of ander voorwendsel, dan zou Anderson er in tien minuten, met zijn instrumenten en experimenteele psychologie, alles uitkrijgen, wat Wardrop ooit vergeten heeft."

"We gaan er heen — op één voorwaarde," zei Burton, klaar om te vertrekken. "Ik neem op me, Wardrop te halen en hem morgen om twee uur er heen te slepen, als je me één ding belooft: als Anderson me straks aankijkt, en ik er slaperig begin uit te zien en over mijn verleden begint te vertellen, dan moet je me bij m'n oorleltje nemen en me zachtjes naar huis brengen."

"Afgesproken," zei ik, en Burton ging.

De terugkeer van de tasch was het eerste van een reeks verbazingwekkende feiten, die zich dien dag en den volgende nacht voordeden. Hawes, die van het heele gedoe maar weinig begreep, en 't er lang niet mee eens was, kwam dien middag zoo ver, dat hij zich, met een woedend gezicht, in zijn eigen kamer opsloot. Volgens zijn opvatting was een zaak, waar niets aan te verdienen viel, een slechte zaak. Om vier uur zoowat, toen ik mij verborgen hield voor de menigte in het buitenkantoor, en miss Grant liet aantekenen, waar en wanneer ze een klein oud dametje, waarschijnlijk niet goed wijs, over straat hadden zien loopen, kwam er een vrouw, die zich niet wilde laten afschepen.

"Jongedame," hoorde ik haar zeggen, miss Grant toesprekend, "t is best mogelijk, dat hij met belangrijke zaken bezig is, maar de mijne zijn nog 'n beetje belangrijker."

Ik deed mijn deur open en liet haar binnen. Ze was een vrouw van middelbare grootte, stemmig gekleed, en tamelijk knap. Mijn eerste indruk van haar was gunstig; ze bewoog zich met een zekere waardigheid, en ze vertoonde geen lintjes, krulletjes of verf. Nu ben ik niet meer zoo onnoozel: De vrouw, wier woorden zwaar voor me wegen, zegt, dat de nette vrouwen zich tegenwoordig evenveel opsieren als de twijfelachtige.

Hoe 't ook zij, de illusie verdween, zoodra zij begon te spreken. Haar stem was zwaar, schor, eentonig. Ze stiet ermee als met een wapen: ik overdrijf niet als ik zeg, dat de schrik van haar stem mij het eerste oogenblik meer trof, dan de mededeeling, die ze mij deed.

"Ik ben mevrouw Allan Fleming," zei ze uitdagend.

"U neemt me niet kwalijk," zei ik, na een minuut, "u bedoelt... den Allan Fleming, die pas overleden is?"

Zij knikte. Ik kon zien, dat ze op dat oogenblik niet in staat was te spreken. Zij had al haar moed verzameld voor dit gesprek, maar klaarblijkelijk werd een ongeveinsd verdriet haar te machtig. Ze zocht haar zakdoek, en haar keel kropste van de zenuwen. Ik merkte nu ook op, dat ze in den rouw was.

"Moet ik daaruit begripen," vroeg ik ongeloovig, "dat meneer Fleming voor de tweede maal getrouwd was?"

"We zijn drie jaar geleden getrouwd, in Plattsburg. Ik ben gisteravond hierheen gekomen. Ik... ik kon niet eerder weg."

"Weet miss Fleming van dit tweede huwelijk?"

"Neen. Niemand weet ervan. Ik heb heel wat door moeten maken, meneer Knox. 't Is een heel ding voor een vrouw, als de menschen over haar praten, terwijl ze toch recht heeft op een eervolle positie..."

"Ik veronderstel," waagde ik te zeggen, "dat u, als de zaken zoo staan, komt in verband met de nalatenschap?"

"Nalatenschap?" Er lag verontwaardiging in

haar toon. "Ik zal natuurlijk aannemen, wat me toekomt, als u dat bedoelt — en 't zal heusch niet veel zijn. Neen, ik kom om te vragen, wat dat toch moet met al die praatjes, dat Allan Fleming zich voor 't hoofd heeft geschoten."

"Dus u denkt, dat hij dat niet gedaan heeft?"

"Ik wéét, dat hij dat niet gedaan heeft," zei ze met overtuiging. "En dat niet alleen — ik weet, wie 't gedaan heeft. Schwartz — Henry Schwartz."

"Schwartz! Maar hoe..."

"U kent Schwartz niet," zei ze bitter. "Ik ben met hem verloofd geweest, vijftien jaar geleden al. In dien tijd had hij een herberg op de Fifth Ward, in Plattsburg. Het volgende jaar was hij wethouder. Ik had toen nooit kunnen denken, dat ik hem nog eens in een automobiel zou zien rijden. Of-

Nog enkele Weken...

*Nog enkele weken slechts resten ons maar.
Dan begint weer de groote parade,
En daarom zing ik u, al is het wat vroeg,
Hieronder mijn badplaatsballade!
Nog enkele weken en 't rustige strand
Is weer door de menschen „overd”.
En van een verrukkelijk brokje natuur
Wordt dan een soort kermis getooverd.*

*Nog enkele weken en 't heerlijke strand,
Voor kort nog zoo stil en verlaten,
Daar hakt en daar graaft de prozaische mensch
Ontzaglijke kuilen en gaten.
Daar plaatst men de tenten in rijen aaneen,
Daar legt men een plank voor het loopen.
Daar zet men nu stoelen en tafeltjes neer...
't Publiek moet toch ijs kunnen kopen.*

*Nog enkele weken, dan is, zoo men 't noemt
Het „hoogseizoen” eind'lijk gekomen,
En komen de menschen, zelf golven gelijk.
Bij duizenden 't strand overstroommen.
Verdruven zijn dan de natuurlijke tooi,
Verdruven de zuivere geuren,
En over het strand hangt een smerige lucht
Van pieze-goedkooppe odeuren!*

*En gaan we na afloop dan eind'lijk naar huis
't Seizoen met een „knal-fuif” besloten:
Dan slaken we kreten, hoe fijn het mel was,
Hoe heerlijk we hebben genoten!
Die godd'lijke zee, en dat heerlijke strand,
Moe hebben we 't alles bewonderd,
Maar... meer nog... japonnetjes, hoedjes en zoo,
Daarop wed ik één legen honderd!*

GUUS BETLEM Jr.

schoon hij geld genoeg verdiende — Henry Schwartz is een echte geldjager. In de politiek was 't hem óók alleen maar om geld te doen."

"En u hebt met hem gebroken?"

"Een schofft was ie," zei ze verachtelijk. "Hij heeft me daarna herhaaldelijk opnieuw gevraagd, maar ik heb hem gezegd, dat ik liever naar 't kerkhof ging. Ik huurde een groot huis, en verhuurde de kamers weer voor kantoren. Meneer Fleming had er daar ook een van — en drie jaar geleden zijn we getrouwd. Hij en Schwartz werkten samen, maar ze konden elkaar niet uitstaan."

"Schwartz?" peinsde ik. "Weet u misschien ook, of senator Schwartz in Plattsburg was op den avond van den moord... van meneer Fleming's dood?"

"Hij was hier in Manchester."

"En had hij meneer Fleming wel eens bedreigd?"

"Hij heeft gezegd, dat hij hem vermoorden zou, op den dag dat we trouwden. Hij heeft hem twee maal gestoken — maar niet diep genoeg."

Ik zag haar aan met verwondering. Voor deze vrouw, niet bizonder aantrekkelijk, hadden twee mannen alles geriskeerd en was er één gestorven — als ze waarheid sprak.

"Ik kan alles bewijzen, wat ik zeg," vervolgde ze. "Ik heb brieven van meneer Fleming, waarin hij zegt, wat ik doen moest, als hij doodgeschoten werd. Ik heb papieren — gezegelde overeenkomsten — die Schwartz in de gevangenis kunnen helpen — dat is te zeggen," zei ze met een glimlachje, "ik had ze. Meneer Fleming heeft ze weggehaald."

"Bent u niet bang voor uzelf?" vroeg ik.

"Ja, ik ben bang — dat hij me weer ten huwelijk zal vragen. Hij zou genieten, als ik me op genade of ongenade aan hem overleverde."

"Maar hij kan u nooit dwingen," zei ik.

"In zekeren zin wel," Zij huiverde, en ik begreep, dat ze mij niet alles vertelde. Meer kwam ik echter niet van haar te weten. Fleming was doodgeschoten. Schwartz was in de stad geweest voor de Leenbank. Hij had Fleming vroeger bedreigd, maar in de politiek werkten ze eendrachtig samen. Schwartz kende de Witte Kat. Dat was alles.

Vóór ze wegging, liet ze nog iets uit, dat ik niet geweten had.

"Ik heb in de politiek heel wat achter de schermen gekeken," zei ze, terwijl ze opstond, "ik heb den staat in mootjes zien snijden bij de roastbeef en de stukken rond zien dienen bij 't dessert, en over die Witte Kat kan ik wat vertellen, dat ongeveer niemand weet. Er is een achtertrap naar een van de bovenkamers, achter een afgesloten deur. Die komt beneden uit op een zij-ingang, die zoo genaamd nooit gebruikt wordt. Er zijn maar een paar menschen, die 't weten. Henry Butler is dood gevonden onder aan die trap."

"Zelfmoord, is 't niet?"

"Dat beweert de politie," zei ze, met haar harden glimlach, "dan zijn ze er verder af."

Zij schreef een adres op een kaartje en gaf mij dit.

"Een oogenblik," zei ik, toen ze op 't punt stond te gaan. "Hebt u meneer Fleming wel eens hooren spreken over de dames Maitland?"

"Dat waren... de zusters van zijn eerste vrouw. Nee, hij sprak nooit over ze, maar ik geloof, dat hij, even vóórdat hij uit Plattsburg wegging, geprobeerd heeft, geld van ze te leenen."

"En dat lukte niet?"

"De oudste telegrafeerde, dat ze niet aan collecten deed," zei ze, even lachend.

"Ik had nog iets," zei ik. "Hebt u wel eens gehoord van het getal 11 22?"

"Nee... eh... of ja," zei ze. "Dat is het nummer van mijn huis."

Het klonk nogal belachelijk, vond ik, toen ze weg was, en ik bleef er een poosje over zitten denken. Als het geheimzinnige getal niets anders betekende dan het adres van deze heel gewone vrouw dan — dan kon haar verhaal over Schwartz best waar zijn. Maar ik kon 't er toch niet mee eens zijn, en ik kon me ook niet voorstellen, dat Schwartz, met zijn omvangrijke deftige figuur, rond zou sluipen om voddjes papier op kussens te spelen.

Het zou beter rijmen met den moed en de harts-tochtelijkheid van zoo'n man, zijn tegenstander dood te schieten in een hall van het regeringsgebouw, of op straat, er op rekenend, door zijn invloed buiten schot te blijven. Toen voor het eerst schoot het mij te binnen, dat er iets echt vrouwelijks lag in die wraak met getallen, waardoor de doode zich zooveel angst had laten aanjagen.

Ik vroeg mij af, of mevrouw Fleming mij het grootste deel van de waarheid had meegedeeld, of alleen zooveel als zij kwijt wou zijn.

Dien nacht kwamen wij in het vreedzaamste oord dat ik ooit gekend heb, Fred's huis, voor een nieuw onverklaarbaar feit te staan, een feit, dat ons allen met een stel geschokte zenuwen en vreesachtig-luisterende ooren deed zitten.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

EDITH'S NICHT

Fred's huis zou Margery dien nacht voor het laatst herbergen. Edith had haar zoo lang mogelijk gehouden, maar het meisje meende, dat haar plaats bij miss Letitia was. Edith vond het erg verdrietig.

"Ik weet niet, wat ik beginnen moet, als je weg bent," zei ze dien avond, toen we allen bij elkaar zaten in de bibliotheek, waar in den haard een houtvuur brandde, meer voor het licht en de gezelligheid dan om de warmte. Margery zat voor den haard, en terwijl de anderen praatten, zweeg zij bijna voortdurend en zat maar in de vlammen te kijken.

Het was koud en regenachtig Mei-weer, Fred had juist een gedicht voorgelezen, dat hij pas voltooid had, en geen notitie genomen van mijn aanmerkingen, maar de bewondering van Edith als vanzelfsprekend aanvaard. (Wordt voortgezet)



„Kapitaal en Politiek” staat op de kist,
Maar de zee maakt hem zóó slaperig,
En de wind zóó gaperig
Dat hij spoedig makt.

In den badstoel goed beschut,
Is hij zalig ingedut.
Hem plaagt geen zon, geen wind, geen kind dat graaft,
Alleen een onmeedoogend fotograaf.

Strandgeneugten



Hollands toekomst gaat te water,
Beter vroeg dan later.



Hier wordt de Noordzee ingedijkt
Spoedig zijn we met provincie 13 verrijkt. ↗



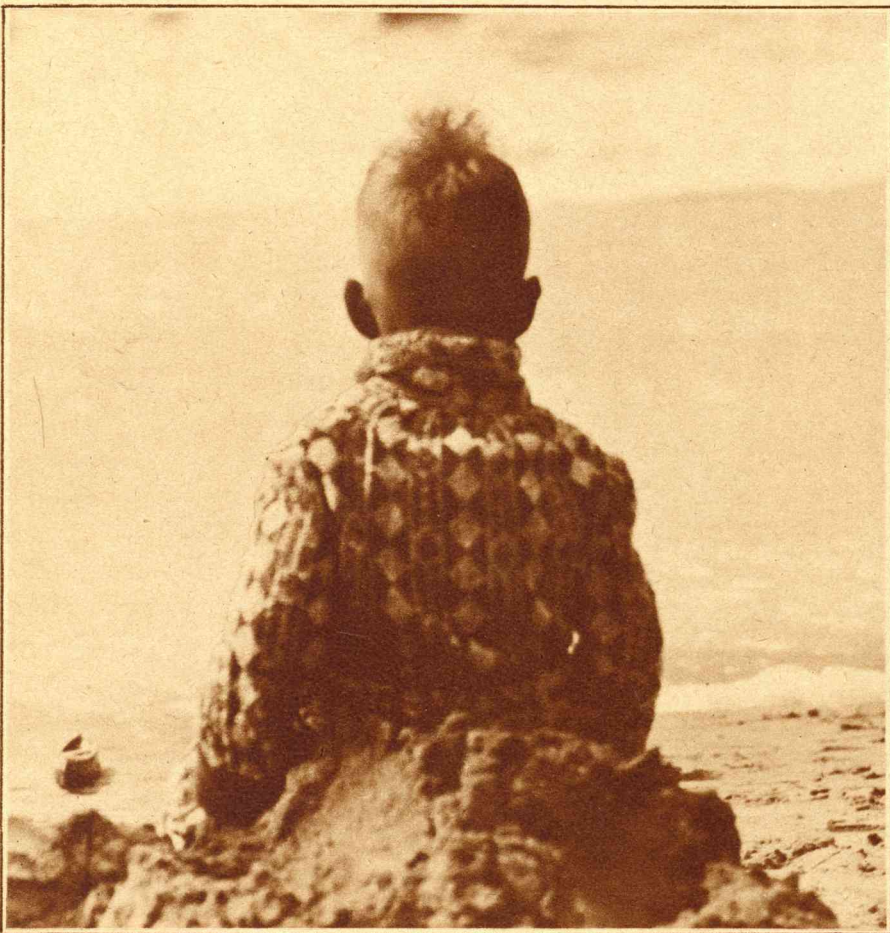
Een hoge golf komt aanzet,
Ze is wat angstig, heeft toch pret.
Zal ze vluchten, blijven staan?
't Verstandigst lijkt: opzij te gaan.



Gebruind, gesterkt door zon en wind:
Een blij en zorgeloos menschenkind.



Wie heeft hier een
schat begraven,
Dat dit schatje
naar een schat
komt graven?



Als Napoleon op Helena
Zoo eenzaam zit hij daar.
Uren tuurt hij over d'Oceaan
En besluit naar zee te gaan.



Professor is een dagje uit,
Louter voor genoeg.
Hij doet niet aan een bruine huid
En blijft met jas en vilthoed zwoegen.



Het onderwerp, dat reeds tal van schilders inspireerde, de behouden thuiskomst van den visschersman, is ook door den Belgischen kunstenaar H. Bource (1826—1898) aangegrepen, om het stemmingsvolle schilderij te vervaardigen,

De Thuiskomst



2 Thuiskomst

dat wij hier reproduceeren. De typeering der personen, van allen zonder uitzondering, mag gelukkig heeten, terwijl de zorgvuldige afwerking van het geheel de liefde voor het detail bij dezen kunstenaar verraaft.



Zeldzame foto's uit Sowjet-Rusland

Wij bieden onzen lezers hier eenige kiekjes uit Rusland, die zeker hun volle belangstelling zullen hebben. Immers ook hij, die niet instemt met de politiek der Sowjets, zal willen kennis nemen van de foto's, die hem een denkbeeld geven van de groote veranderingen, die in het machtige rijk hebben plaats gevonden, sinds het regime der Tsaren er verbroken werd.

„Komsomols”, d. i. leden van de communistische jeugdorganisatie, lezen de boerenbevolking uit boeken en tijdschriften voor.

„Mijnheer, ik heb waarlijk slechts één kamer vrij op 't oogenblik en daarin zult u zeer zeker niet willen slapen, want deze kamer wordt nooit beslapen in den eersten kermisnacht. U moet weten, dat het daar spookt....”

„Spookt, spookt, haha, houd op met je kletspraat, man, geef me vlug nog wat te eten en maak de kamer in orde. Die ouwe wijvenpraatjes van je wensch ik niet meer aan te hooren. En schiet alsjeblieft op,

DOOR
J. P. BALJÉ

want ik moet morgenvroeg weer weg; nu ik door dit hondenweer word opgehouden, verlies ik toch al veel te veel tijd.”

Hoofdschuddend en in zichzelf mompelend begaf de oude waard zich naar boven om de kamer in orde te maken, en na een goed kwartier kwam hij den vreemdeling, die zich intusschen met een stevigen maaltijd had versterkt, melden, dat alles in orde was. Toen hij den ruiter echter nogmaals wilde waarschuwen, werd deze ongeduldig en verzocht hem zijn gebazel te besparen en die spookgeschiedenissen aan zijn stomme boeren te vertellen. Hij liet zich den weg naar boven wijzen, sloot de deur stevig af, en haalde toen een pak papieren te voorschijn, die blijkbaar van het grootste gewicht voor hem waren, want zorgvuldig keek hij ze na, borg ze toen weer in zijn portefeuille en legde deze onder zijn hoofdkussen. Toen kleepte hij zich uit en vijf minuten later kondigde zijn regelmatige ademhaling aan, dat hij sliep.

De dorpsklok liet 12 doffe slagen hooren, toen de vreemde ruiter plotseling met schrik wakker werd. Wat voor vreemde geluiden hoorde hij daar? Dat leek wel het gesteun van een zwaargewonde. Het geluid werd sterker en sterker, ook hoorde hij nu het gerochel, als van een stervende, en — er was geen twijfel mogelijk — hij hoorde stemmen, luide, ruwe stemmen, die vloeken en allerlei scheldwoorden uitbraakten. Vijf minuten lang hoorde hij die geluiden, zonder dat hij zich durfde te verroeren. Toen verzamelde hij allen moed, sprong uit bed en stak de lamp op. Alles was nu opeens doodstil, hij keek rond, doch bespeurde niets en niemand in zijn kamer. Zijn papieren bevonden zich nog onder zijn kussen, alles was in orde, dus zou hij wel gedroomd hebben! Doch wat was dat? Midden in het vertrek op het tapijt bevond zich een groote, ronde, bloedroode vlek van zeker 3 decimeter in doorsnee. Die vlek had er zich 's avonds, dat wist hij zeker, niet bevonden. Hij trachtte deze te verwijderen, maar het was onmogelijk. Het koude angstzweet brak hem uit en vlug sprong hij weer in bed, trok de dekens over zich heen, en nauwelijks lag hij, of het geroep en gerochel begon met verdubbelde woede. Het leek alsof alle hellegeesten het erop gezet hadden,

DE DOODENKAMER

Het was op een donkeren Zaterdagavond in October, toen om half 10 aan de herberg „Die goldene Löwe” een ruiter van zijn paard steeg, dit aan het hek voor het huis vastbond en de gelagkamer binnentrad. Hij was doornat en zag er verkleumd uit, doch ondanks dat kon men het hem aanzien, dat hij een rijk persoon was. Zijn optreden was resoluut, militair bijna. Met forsche stappen begaf hij zich naar den ouderwetschen, open haard, warmde zich daar de handen, trok een stoel bij en bestelde een glas gloeiend heeten groc. Toen hem dit gebracht werd, vroeg hij den waard om onderdak voor den nacht en beval hij, dat men zijn paard

in den stal zou brengen. Doch de herbergier trok een bedenkelijk gezicht en sprak:

„Vergeef mij, mijnheer, maar ik heb momenteel geen kamer beschikbaar. Morgen vangt hier de kermis aan en alle kamers zijn bezet. Ik zou werkelijk niet weten, waar ik u zou moeten huisvesten.”

„Wat zeg je, denk je dan, dat ik in dit hondenweer verder zal rijden? Dit is het eenige logement in dit vervloekt dorp, en ik wensch hier te slapen, begrepen. Ik heb een speciale zending voor de regeering te vervullen, en als je mij niet van dienst wilt zijn, zal je dat duur te staan komen, vriendje! Nu, hoe is 't, heb je een kamer voor me, of niet?”

De waard beefde bij die woorden en stamelde:



Russische boeren uit het Kubangebied.

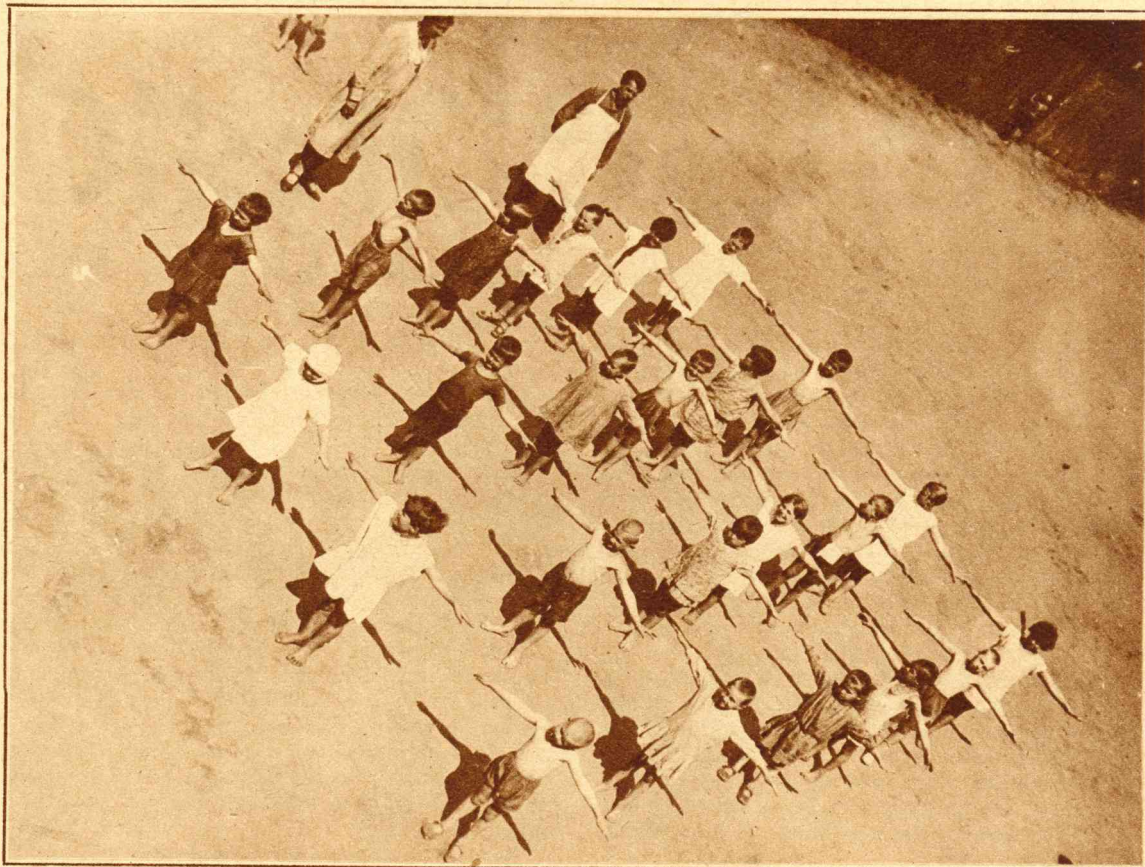
hem zijn nacht zoo onaangenaam mogelijk te maken. Sidderend lag hij onder de dekens, hij durfde geen vin te verroeren, half bewusteloos van angst, wist hij van tijd noch uur af, totdat eindelijk langzamerhand de geluiden minder werden, en toen de torenklok één sloeg, geheel wegstierven.

Slapen kon hij niet meer, hij lag half bewusteloos, half in droomtoestand neer, totdat de morgenschemering het naderen van den nieuwen dag aankondigde. Toen stond hij op, kleepte zich spoedig, nam zijn papieren, die er gelukkig nog lagen, en ging naar beneden, waar hij den waard reeds aantrof.

„O, mijnheer, wat ziet u bleek, u lijkt wel 10 jaar ouder. Ik heb u wel gewaarschuwd, had u toch naar me geluisterd; ze zijn weer bezig geweest natuurlijk?”

„Kerel, zóó'n nacht hoop ik nooit meer mee te maken. Maar vertel me nu eens, wat is dat eigenlijk voor een geschiedenis?”

„Als mijnheer gisteren had willen luisteren, had ik hem misschien al die verschrikkingen kunnen besparen. Maar luister, edele heer, dit is de droeve geschiedenis. Vijfentwintig jaar geleden werd in den eersten kermisnacht — een stormnacht honderd maal verschrikkelijker dan die van heden — op de kamer, waarin u geslapen hebt, een aanzienlijk regeeringspersoon vermoord. Niemand weet, hoe het geschied is, en nooit is de dader gevonden. De schedel was geheel verbrijzeld, de nekwervel gebroken en het hoofd lag in een grooten bloedplas midden in de kamer. En ieder volgend jaar op denzelfden tijd werden van 12 tot 1 uur afgrijse-



Op de binnenplaatsen der Moskousche woningen beoefenen de kinderen der huurders onder toezicht de gymnastiek.

het noodlot te ont-
komen!”

„Onmogelijk, man. Ik moet verder en wel onmiddellijk. Al veel te veel tijd heb ik verloren door dien vervloekten storm. Ik had allang op mijn plaats van bestemming moeten en kunnen zijn. Geef mij een ontbijt, zadeld mijn paard, en ik vertrek.”

Zuchtend voldeed de waard aan de bevelen van den vreemdeling en 'n klein uur later stap-

te deze te paard, groette den waard en verdween in vollen galop.

Hij kon ongeveer 5 K.M. gereden hebben, toen zijn paard plotseling inhield, hevig steigerde, zich op de achterpooten half omdraaide en in woeste vaart den weg terugrende, dien zij gekomen waren, zijn berijder, die op een dergelijke manoeuvre niet was voorbereid, afwerpend. Roerloos bleef de ruiter aan den kant van den weg liggen.

Toen de waard eenigen tijd later het paard zonder ruiter langs zijn herberg zag galoppeeren, maakte hij direct zich gereed om zijn gast van dien nacht te gaan zoeken. Met eenige knechts ging hij op weg en na een uur loopen vonden zij den ongelukkige in zijn bloed badend liggen, *morsdood!*

„Ik dacht het wel,” mompelde de waard zachtjes.

Een huivering voer hem door de leden, toen zij zagen in welken toestand de vreemdeling zich bevond. Zijn hoofd lag in een grooten bloedpals, zijn

schedel was totaal verbrijzeld, de nekwervel gebroken, en in zijn wijd opengesperde, starre oogen was doodsaangst te lezen. Het schuim stond hem op de lippen. Nooit is ontdekt, wat de reden van de schichtigheid van zijn paard is geweest, noch waaraan zijn hevige val te wijten was!

Ook de papieren, welke hij in bewaring had, bevonden zich niet meer op het lijk!!!

De traditie van de doodenkamer was gehandhaafd!

Gedeelte van een „fabriekskeuken”. In deze instelling zijn ruim zeshonderd personen werkzaam om dagelijks aan de arbeiders van een aantal fabrieken een warmen maaltijd te verstrekken. Per dag worden hier 17.000 porties uitgereikt.



In een gemeenschappelijke bakkerij waar het brood voor alle communisten in het dorp wordt gebakken.

lijke geluiden op de kamer gehoord en degenen, die er dien nacht geslapen hadden verongelukten den daaropvolgenden dag, of stierven een geheimzinnigen dood. Daarom werd in dien nacht de kamer gedurende de laatste jaren nooit meer beslapen en wilde ik u ook gisteren nachtverblijfweigeren, Maar helaas, u waart eigenzinnig, en nu zult u de gevolgen zelf moeten dragen. Ik smeeke u echter, wees verstandig en gaat u vandaag niet verder. Blijft u hier en neemt u zoo veel mogelijk in acht, misschien is dan aan



De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Kathleen voelde zichzelf kleuren. Lois had haar heel wat doen weten met deze enkele woorden en Kathleen voelde zich onbehaaglijk. Ze had een soort schuldgevoel — alsof ze Lois behoorde te vertellen, dat zij en Bob verloofd waren. Een oogenblik voelde zij zich bijna minderwaardig naast den man, dien zij liefhad. Wat had zij aan te bieden in vergelijking met dit exquize schepseltje?

En ook Lois voelde zich verward en niet op haar gemak. Ze had zich door de macht van haar ontroering laten verleiden tot een bekentenis, die ze nauwelijks aan zichzelf durfde doen. Zij wierp een blik op haar met juweelen bezet armbandhorloge en stond haastig op. Toen zij de kamer doorliep, zag ze, hoe haar vader zich half omwendde en het woord tot Kathleen richtte. Hij was prachtig vanavond, dacht ze, de volmaakte gastheer, een en al aandacht voor zijn gasten en voortdurend, en met succes, trachtend hen volkomen op hun gemak te zetten.

Lois liep bedrijvig heen en weer in de provisiekamer. Ze had Peter Borden's wenken opgevolgd. Geen butler — geen meisje. Zij schikte op de rollende theetafel een schaal met kleine cakes en een kristallen bowl met toebehooren. Ze keerde terug naar de zitkamer en vond Kathleen en haar vader druk in gesprek. Ze presenteerde de eenvoudige lekkernijen met het volmaakte gebaar van de geboren gastvrouw.

Todd wist zichtbaar geen raad met het broze porcelein, dat hij op zijn knieën moest laten balanceren. Hij hanteerde het peuterige zilveren lepeltje op de koddigste manier en maakte luidruchtige grappen over zijn onhandigheid.

De rest van den avond ging merkwaardig snel om. Naderhand konden ze geen van allen precies zeggen, waar ze eigenlijk over gepraat hadden. Het was een avond van lichte gesprekken, lichte gedachten — en een verborgen drama.

Maar bij de voordeur, terwijl Todd en Kathleen afscheid namen, flitste het dramatische der situatie even uit zijn verborgenheid op. Lois hielp Kathleen met haar mantel en een seconde stonden de meisjes recht tegenover elkaar, de bruine oogen blikten strak in de blauwe.

En Lois zei: „Ik mag je, Kathleen Shannon.”
„En ik mag jou, Lois.”
„We hebben véél gemeen — en ik wil je graag terugzien.”

Kathleen antwoordde niet dadelijk. Toen zei ze: „Ik hoop óók, dat dat zal gebeuren. Natuurlijk loopen onze levens niet in dezelfde richting. Maar wanneer er ooit iets is, waar u graag over praten wilt —”

Ze stak haar hand uit. Lois drukte ze met warmte.

En toen werd er afscheid genomen en de gasten vertrokken. Bob Terry glimlachte eenigszins schaapachtig tegen Lois.

„Bevelen ze je, Lois?”

Zij antwoordde met een vuur, dat hij niet kon begrijpen.

„Ze is een wonder, Bob! Ik houd van haar!”

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Peter Borden wierp een blik op het visitekaartje. Toen gaf hij zijn orders aan den kantoorjongen.

„Laat mijnheer Richardson hier komen.”

Na een minuut kwam de jongen terug, gevolgd door de schuchtere, bescheiden figuur van Bruce Richardson. De jonge man was zichtbaar nerveus. Zijn manier van doen — nooit al te positief — scheen nu bijna verontschuldigend, maar toch was er iets in zijn strakgesloten lippen, dat op een zekere vastheid van karakter wees, die niemand behalve zijn meest intieme vrienden in hem vermoedde.

De kantoorjongen trok zich terug, en op Borden's uitnoodiging ging Richardson zitten. Hij was eenvoudig en stemmig gekleed, maar zijn kleeren zaten onberispelijk. Hij scheen niet te passen in de strenge zakelijke atmosfeer van het kantoor der Staal-Maatschappij.

Borden keek den jongen man aan met onverholen genegenheid.

„En waaraan heb ik het genoegen van je bezoek te danken, Bruce?”

Richardson keek op, als 't ware in 't nauw gedreven.

„Iets verduiveld onplezierigs.”

„Dat meen je toch niet?”

„Ja, dat meen ik. Ronduit gesproken, mijnheer Borden, is het iets, dat me volstrekt niet aangaat. Ik loop zelfs de risico, van minderwaardige intrigues verdacht te worden. In elk geval bemoei ik me met zaken, die niet de mijne zijn.”

„Juist. En dat is —”

„Op de eerste plaats is het niet gemakkelijk. Misschien zult u 'n heel wat geringeren dunk van me gekregen hebben, wanneer ik klaar ben. Ik heb het allemaal overdacht, mijnheer Borden, en in spijt van de risico — en heb nòch het recht, noch den moed, te zwijgen.”

Borden was perplex. Hij had Richardson gekend, sinds deze een kleine jongen was: hem gekend als een schuchteren, teruggetrokken jongen, die gretig

en weemoedig naar de uitgelatenheid van andere jongens keek — en toch nooit bij hen scheen thuis te hooren. Hij was oud vóór zijn jaren, en wijs — en toch merkwaardig onbeholpen. En er lag een zekere waardigheid in den blik van zijn vriendelijke grijze oogen.

„Ik kan me niet voorstellen, wat het is, Bruce. Maar ga door.”

„Ja mijnheer.” Richardson kuchte, aarzelde — toen stiet hij de vraag uit:

„Toen u Bob Terry in uw huis opnam, mijnheer Borden, en hem zei, dat hij alles, wat u ter wereld bezat, het zijne mocht noemen — meende u dat toen?”

Het eerste oogenblik antwoordde Borden niet. De vraag was van een bijna brute rechtstreekscheid geweest. Hij was van zijn stuk gebracht, en keek den jongen man onderzoekend aan. Nu de teerling eenmaal geworpen is, had Richardson's gezicht zijn zachtheid verloren. De teere lijnen hadden zich nu verscherpt in een uitdrukking van onverzettelijke kracht.

„Meende u het, mijnheer Borden?” De herhaling was dwingend.

Borden herstelde zich. „Neem me niet kwalijk, Bruce, ik was een oogenblik verbijssterd. Ja zeker, ik meende het.”

„In hoeverre?”

„Ik ben bang, dat ik je niet begrijp!”

„Bedoelde u, dat u Terry uw fortuin zou afstaan, indien hij er om vroeg?”

„Zeker. Alles wat ik aan stoffelijke waarden bezit —”

„Stoffelijke waarden — ja. Maar wat nu andere waarden betreft?”

„Ik ben bang, dat ik niet begrijp —”

„Ik zal het u uitleggen —” Richardson stond op en blikte neer op Peter Borden. De jonge man beheerschte de situatie; zijn woorden vloeiden als vanzelf, zijn stem was zakelijk. „U zult me misschien haten hierom — en u zult me misschien danken. Mogelijk allebei. Ik heb mijn reden....

Mijnheer Borden, Lois is bezig, verliefd te worden op Bob Terry.”

Een blik van angst, ontzetting bijna, kwam in Borden's oogen.

„Weet je dat zeker?”

„Natuurlijk — of ik zou niet op die manier naar u toe gekomen zijn. En ik kwam alleen om te weten te komen, hoe u er tegenover staat. Indien uw aanbod aan Terry van den beginne af bedoelde, Lois in te sluiten, gaat de heele zaak mij niets aan. Maar ik was begrijpelijkerwijs verlangend, dat u zou weten, hoe de zaken staan, waar u misschien, in uw ijver om een fout te herstellen, uw oogen gesloten zou kunnen hebben voor het klaarblijkelijke.”

Borden tikkelde op zijn lessenaar met een bronzen vouwbeen.

„Ik wist het, Bruce.”

De jonge man knikte. „Dan spijt het me, mijnheer, dat ik me erin mengde.”

„Ik ben er integendeel blij om, Bruce. En ik



Een stil Amsterdamsch hoekje: de binnenplaats van de Portugeesch-Israelietische Synagoge.

geloof, dat ik raden kan, waarom je het deed."

Richardson wendde zich half af. „Ja, mijnheer. Dat is de reden. Ik veronderstel, dat ik van Lois heb gehouden van het oogenblik, dat ik oud genoeg was om te weten, wat liefde beteekende."

„En je houdt nog van haar?"

„Natuurlijk."

„En je bent bij mij gekomen —"

„Om u op de hoogte te stellen van de feiten, en te overleggen, of dit het beste is voor Lois' geluk. Geloof mij, mijnheer Borden, wanneer ik u zeg, dat ik niets anders op het oog heb. Ik zou niet graag willen, dat mijn verklaringen goedkoop en melodramatisch klonken — maar heusch, er is geen andere manier om het uit te drukken dan te zeggen, dat haar geluk het eenige is, dat voor me meetelt. Als Bob Terry dé man voor haar is, als hij haar gelukkig kan maken en als zij naar hem verlangt, dan... dan zal ik óók blij zijn."

„Waarom denk je, dat hij dat niet is?"

„Dat heb ik niet gezegd."

„Nee-een. Maar je denkt het."

„Ik weet zelf niet, of ik 't denk of niet." De jonge man ging weer zitten. De heerschershouding van eenige oogenblikken geleden gleed van hem af als een slecht-zittend kleed en zijn natuurlijke zachtheid keerde terug. De metalen glans, die in zijn oogen gebliksemd had, was geweken voor den vriendelijken, droevigen blik. „Ik wilde het zoo graag te weten komen. Ik mag Bob Terry. Ik heb vreeselijk met hem te doen. Ik vind hem een ongelukkigen pechvogel, wien het leven tot nu toe niet al te veel geboden heeft. Ik heb getracht, een vriend voor hem te zijn — en als er iets was, dat ik doen kon om zijn toekomst wat zonniger te maken, zou ik het niet nalaten. Maar dat alles bewijst nog niet, dat hij de ware man voor Lois is."

„Denk je, dat zij gelooft, dat hij dat is?"

„Op 't oogenblik — ja. Dat is niet zoo onverklaarbaar, mijnheer Borden; hij is een heroïsche figuur voor haar. Het feit dat — vergeef me! — de slag, die hem werd toegebracht, van u kwam, heeft dat gevoel versterkt. Ze is dagelijks in contact met hem geweest. En wat ligt meer voor de hand, dan dat zij zelf haar medelijden heeft uitgedrukt als liefde?"

Een zwakke glimlach speelde om Borden's lippen.

„Ik heb haar vrijwel hetzelfde gezegd, Bruce, op 'n avond, nu ongeveer een week geleden."

Richardson keek verrast. „Werkelijk, mijnheer?"

„Ja. En luister nu eens, jonge man: ik kan je niet zeggen, hoe ik je bewonder om wat je vanmorgen gedaan hebt. Je hebt zonder vrees je plichtsbef doen spreken. O! ik weet wel, dat je misschien denkt, dat „plichtsbef" mijn stokpaardje is, en dat het de oorzaak was van al Terry's leed. Maar recht is altijd recht en onrecht is altijd onrecht. Er valt niet te schipperen. Ik was ontzet, toen ik hoorde, wat ik gedaan had — maar onder gelijke omstandigheden ben ik bang, dat ik het wéér zou doen. Maar ik ben tenminste eerlijk. En ik ben even eerlijk in mijn verlangen, Bob te rehabiliteeren — hem schadeloos te stellen voor wat ik hem aandeed zonder het te willen. Maar, goed beschouwd, zijn hij en Lois wezens, die tot verschillende werelden behooren."

„Daar heb ik óók aan gedacht."

„Maar zelfs met dat voor oogen zou ik geen bezwaren maken, wanneer ik dacht, dat Lois' gevoelens dieper gingen dan medelijden en vriendschap. Ze heeft behoefte, hem te bemoederen. Het komt me voor — ik geloof, dat géén man zijn dochter écht goed begrijpt, wanneer ze voor 't eerst liefheeft."

Bruce plukte verlegen aan zijn manchetknoopen. „Ik zou u nog wel iets willen vragen, mijnheer Borden."

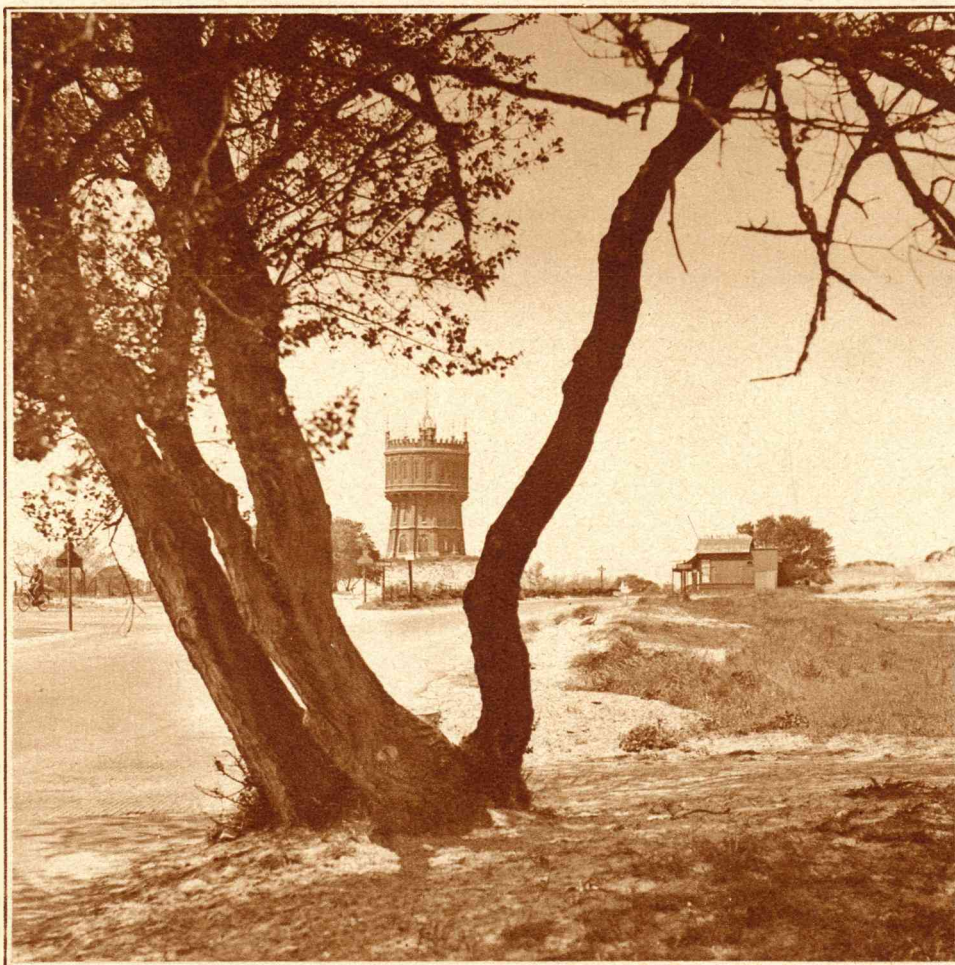
„En dat is?"

„Weet u ook, of Terry haar liefde beantwoordt?"

Er kwam een onrustige uitdrukking in de oogen van den ouderen man. „Ik weet het niet. Het schijnt bijna niet mogelijk, dat hij dat niet zou doen, en toch —"

„U hebt onlangs kennis gemaakt met Kathleen Shannon, nietwaar?"

„Ja. Een charmant meisje." Toen schokte Borden plotseling recht-op in zijn stoel. „Je denkt toch niet — Groote God!"



Aan het begin van den Zeeweg bij Bloemendaal.

„Het is mogelijk natuurlijk. Ik heb gehoord, dat zij een alleszins hoogstaand meisje is. Zeer zeker is ze zijn type — veel meer dan uw dochter. Maar het kan niet lang meer duren, vóór Bob te weten komt, hoe Lois ten opzichte van hem voelt — en ik kan me niet voorstellen, dat hij dan die gevoelens niet zou beantwoorden, al was 't alleen maar, omdat hij zich erdoor geveild voelt."

„En dan — de mogelijkheid van een dubbel vreeselijke fout?"

„Ja, mijnheer. Mijn positie in deze zaak is ellendig. Ze is bijna ondraaglijk. Ik wil, dat u me gelooven zult, wanneer ik zeg, dat al wat ik verlang, Lois' geluk is. Ik zou zekerheid willen hebben, dat zij dien man waarachtig liefheeft en hij haar."

„En als dat niet het geval is?"

„Dan kunnen we geen van beiden ergens iets aan doen. Behalve, misschien, dat u kunt trachten, haar wakker te schudden. U is haar vader."

„Heb je ooit getracht, haar het hof te maken, Bruce?"

„Goede hemel, neen, mijnheer."

„Waarom niet?"

„Ze zou het niet begrijpen — van mij. En nu juist, onder deze omstandigheden —"

„Het zou misschien kunnen helpen," zei Borden grimmig. „Het zou haar tenminste leeren beseffen, dat er nog andere mannen op de wereld zijn behalve Bob."

Richardson kleurde. „Ik geloof niet, dat die rol me zou lijken. Ik kwam hier alleen maar, omdat ik vond, dat u alles behoorde te weten. Het was niet fair, u blind te laten —"

„Ik ben niet blind, mijn jongen. Maar ik ben machteloos. Lois is tenslotte een volwassen vrouw

en moet over haar eigen lot beschikken. Ik kan alleen maar bidden, dat zij, wanneer zij denkt, dat zij van dien man houdt, zich niet vergist, en dat hij haar liefde beantwoordt met al de diepte waaraan zij behoefte heeft. En dat hij niet levenslang het kruis zal behoeven te dragen, dat nu zoo zwaar op zijn schouders weegt."

Richardson schudde mat het hoofd. „We zijn niet veel verder gekomen, wel, mijnheer?"

„Jawel. Dat zijn we zeer zeker. We weten, dat we in de toekomst de dingen samen kunnen bepraten — en dat helpt altijd. We weten, dat we schouder aan schouder werken. Dat helpt nog meer. En ik heb vanmorgen leeren begrijpen —" Hij aarzelde.

„Wat, mijnheer?"

„Ik wilde, dat er een tikje meer strijd lust en zucht tot veroveren in je stak, jonge man! Ik heb leeren begrijpen — dat er niemand ter wereld is, dien ik liever tot schoonzoon zou willen hebben, dan jou!"

VIJF EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Het bezoek van Todd Shannon en Kathleen ten huize Borden had alleen gediend om Bob nog meer te verwarren.

Hij had de uitnoodiging doorgegeven in een zucht tot bravuur. Hij had zich het verloop van den avond voorgesteld, met hemzelf in de rol van verdediger van zijn vrienden. Borden en Lois, zoo verbeeldde hij zich, zouden een neerbuigende houding jegens hen aannemen — en beschermend-minzaam zijn, op het beleedigende af.

Inplaats daarvan was het bezoek een wonderlijke verrassing geweest. Zelfs hij, met zijn mannelijk gemis aan scherpzinnigheid, kon zien, dat Kathleen en Lois zich tot elkaar aangetrokken gevoelden. En Peter Borden en Todd Shannon hadden veel punten van gemeenschappelijke belangstelling ontdekt.

Dát verbijsterde Bob meer dan iets anders. Dat van de meisjes, dat voelde hij, kon hij begrijpen. Zij waren in den grond verschillend en toch

in veel opzichten gelijk. De eene was steeds gekoesterd en behoed geweest en door alles omringd, wat liefde en rijkdom kunnen koopen. De ander was gedwongen geweest, haar eigen weg te zoeken. Maar beiden bezaten geest zoowel als schoonheid; beiden kenden zij de wereld, ieder op eigen wijze. Todd Shannon echter was lomp en bot en onbehouwen, terwijl Peter Borden over-beschaafd was. En toch waren ook Todd Shannon en Peter Borden in elkaars smaak gevallen.

Bob begon gewaar te worden, dat er in dien man, in Borden, iets was dat hij niet begreep. Hij werd gekweld door verwarrende twijfels. En Lois zag hij met nieuwe oogen.

Hij vermoedde niet, dat het viertal menschen elkaar gevonden had door een gemeenschappelijke belangstelling in hem. De situatie bracht hem aan 't peinzen — en hij peinsde 't meest over Lois, verwonderd en verward.

Bob was niet blind. Hij voelde, meer dan hij wist, dat Lois' gevoelens jegens hem dieper gingen dan eenvoudige vriendschap, machtiger waren dan het algemeen moederlijk instinct, dat in elke vrouw woont.

In vroeger dagen had hij Lois van verre vereerd — met een serene onpersoonlijkheid. Nu voelde hij dien ouden drang opnieuw in zich, en zonder zich in 't minst bewust te zijn, dat hij te kort schoot jegens Kathleen, begon hij de beide meisjes te vergelijken.

Zijn gronden van vergelijking waren niet redelijk, maar de gevangenis had zijn gedachtengang verwrongen en ontwricht.

(Wordt voortgezet)

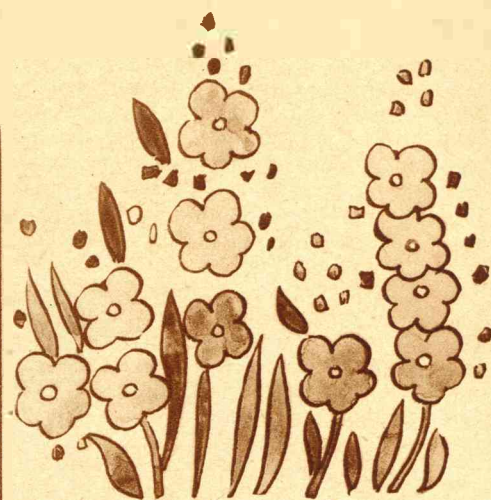
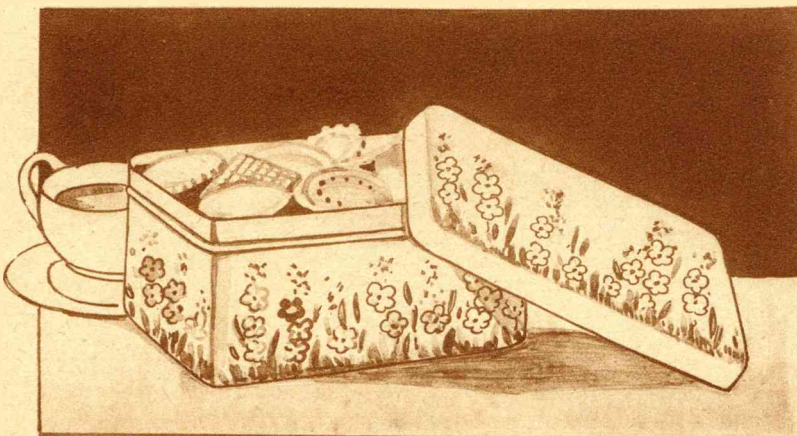
VROUWENLEVEN

Een met Bloemen beschilderde Biscuitdoos

Deze mooie biscuitdoos is versierd met roze, roode, blauwe en mauve bloemen.

Iedere blikken doos, mits onbeschadigd, kan hiervoor gebruikt worden, en zelfs niet alleen het model trommel op onze afbeelding, maar ook b.v. 'n ronde doos is zeer geschikt. De bloemen op 't voorbeeld zijn op ware grootte geteekend en kunnen op de reeds veel besproken manier met behulp van carbonpapier overgezet worden.

We schilderen de blikken trommel eerst met olie-verf in een goud-gele tint. Emaillé-verf is hiervoor bij uitnemendheid geschikt, omdat deze vlug droog en hard wordt. Eerst als de verf goed droog is zetten we de bloemen over. Op



de trommel zelf komen ze rondom als uit den bodem opstijgend en op het deksel van één kant.

De eerste drie bloemen worden blauw, daarnaast, de drie bloemen boven elkaar, rose; rood, het eene bloempje en de volgende vier boven elkaar worden mauve. Alle bloemen krijgen een geel hartje, de kleine blaadjes zijn lichtgroen en de grootere bladen worden donkerder groen. Het blik zelf kan ook een crème ondergrond krijgen. Voor de bloempjes gebruiken we kleine potjes Ripolin van 15 ct. en een gewoon penseeltje. Het motief is zoo eenvoudig, dat iedereen het kan schilderen, en de vroolijke trommel zal ieders bewondering afdwingen.

ELEGANTE TOILETJES VOOR HET BEGIN VAN DEN ZOMER.

5579. Smaakvol japonnetje van bedrukt zijden voile. Het rokdeel bestaat uit een 2-tal klokvolants. Het corsage heeft een schouderstuk en is van voren met een coquet strikje gegarneerd.

5543. Praktisch complet, bestaande uit: mantel van blauw charmelaine met klokkend onderstuk en japon van blauw grijs tricot-tweed met stiksel gegarneerd.

5602. Chic zomertoilet van bedrukte zijde. De 2 klokvolants welke het rokje vormen zijn boogvormig aangezet en van achter langer dan van voren. Mouwgarneering en groote kraag (met slippen) van bijpassende effen zijde.

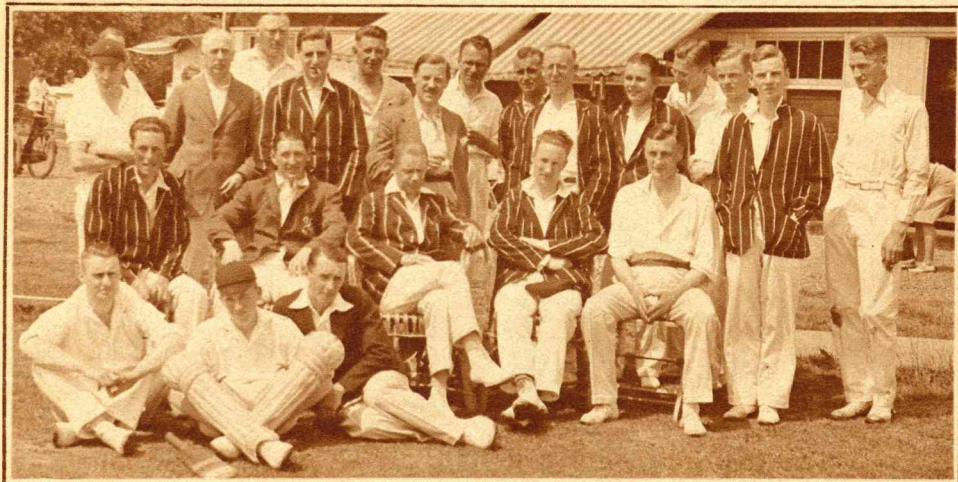


**GEEF UW
OUDE MESSEN
NIEUWEN GLANS**



Vim maakt messen, die dof en vuil zijn geworden door vet en zuurvlekken, weer als nieuw. Gebruik Vim overal in huis.

VIM.



De hekkensluiters uit de eerste klasse van den Ned. Cricketbond, A.C.C. en P.W., ontmoeten elkaar op 't terrein aan den Zuidelijken Wandelweg. A.C.C. won den wedstrijd. Hierboven de beide teams.



Het vertegenwoordigende elftal van den Amsterdamschen Cricketbond leed Zondag een groote nederlaag tegen den Haarlemschen Cricketbond.

SPORT AN ZONDAG

Een simpel berichtje in de ochtendbladen van Maandag vermeldde, dat Ajax in Weenen door Rapid met 16—2 is geklopt. Vaz Dias sprak zelfs van 16—0, doch daar het niet meer dan een beleefdheidsvorm is om je tegenstanders ook iets te gunnen, wanneer je zoo aan de winnende hand bent en de Weeners over 't algemeen heel beleefde menschen zijn, zullen we maar aannemen dat 't 16—2 is. 't Komt er ook op een paar goals niet op aan.

't Reijsje van Ajax is dus niet bijzonder succesvol. Dat zou zoo erg niet zijn, wanneer er niet bij werd gevoetbald. Heel erg wordt het echter wanneer de Oostenrijksche pers spreekt van het Nederlandsche kampioensteam en men er in Weenen iedereen opmerkzaam op heeft gemaakt, dat Ajax eigenlijk het neusje van heel de Nederlandsche voetbalerij is. Na Budapest Weenen. Ze weten nu ten minste ook daar hoe de Hollanders voetballen kunnen.

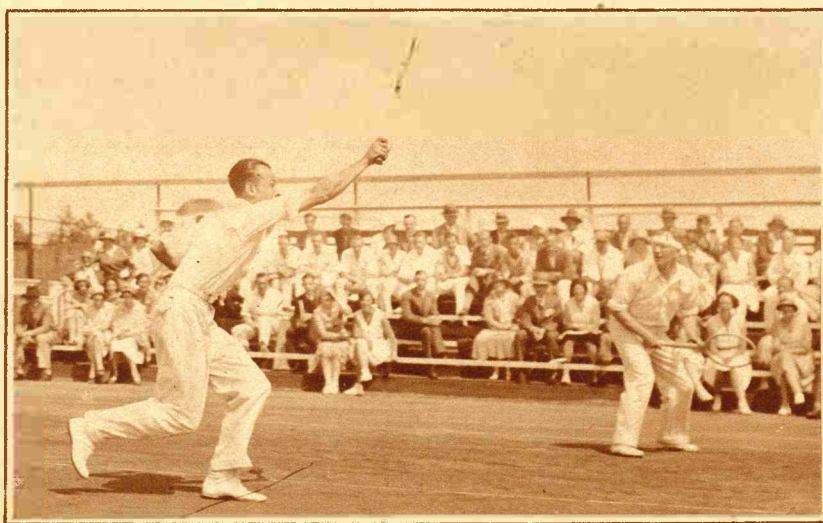
De nederlaag van het Nederlandsche elftal en nu weer die van Ajax zullen wel tot gevolg hebben, dat ze in Oostenrijk en



Moment uit den cricket-wedstrijd tusschen H.C.B. en A.C.B.W. Brakel (H.C.B.) die een century scoorde, in actie.

bal krijgt intusschen weer een flinken knauw, hetgeen temeer erg is, omdat we dien kant uit niet te veel konden hebben. Wij zouden eigenlijk wel wenschen, dat de K. N. V. B. dergelijke voetbalerij eenvoudig verbod. Natuurlijk kan men het den clubs

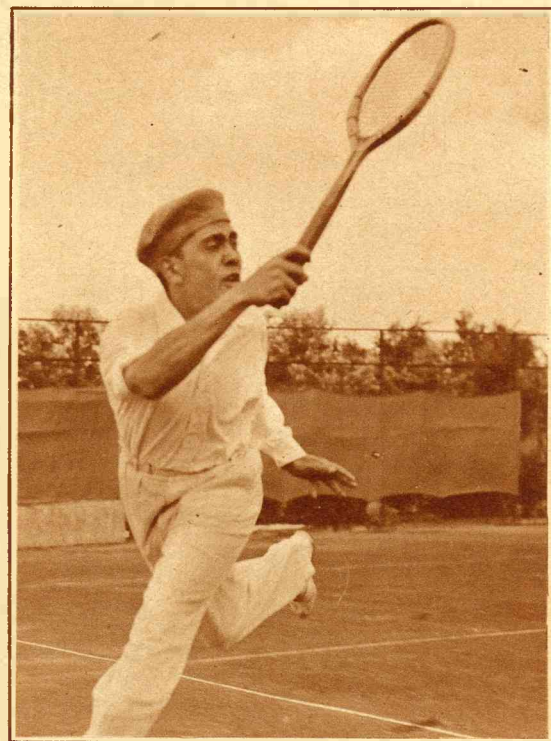
moeilijk beletten op het einde van het seizoen een mooi plezierrejsje te gaan maken. Wanneer er zoo'n slordige twintig duizend gulden zijn verdiend, dan kunnen deze niet beter worden opgemaakt dan door de menschen, die dat luttele bedrag in het laatje hebben gebracht. Maar waarom moet er nu steeds bij gevoetbald worden? Stuur de menschen drie weken de bergen in met 'n grooten hengel en laat ze daar op de meren forellen gaan visschen. Voor niet-visschers kan een ping-pong tournooi worden georganiseerd en ten slotte is het ganzenbord er ook nog. Alles is goed, doch laat in 's hemelsnaam den voetbal in het buitenland rusten.



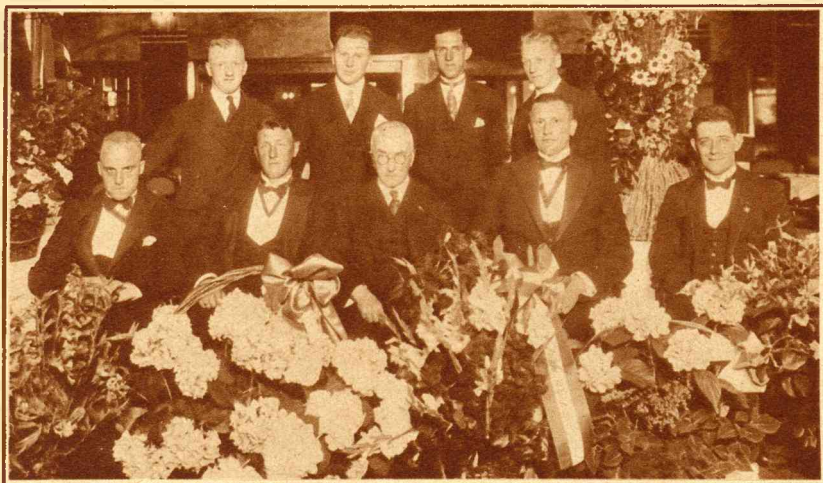
De Amsterdamsche tenniskampioenschappen bij Temmink. Koopman in actie in den halven eindstrijd heeren-dubbel met Mr. Siegfried tegen Martens en Hugkan.

Hongarije voorloopig genoeg hebben van onze voetbalerij. Mochten er clubs zijn, die zoo'n rejsje voor het volgende jaar op hun programma hebben gezet, dan kunnen ze er al vast rekening mee houden, dat de gastheeren in het Oosten de Hollanders voor een koopje moeten hebben. Misschien vragen ze wel geld toe. Gevoeglijk nemen we dan ook aan, dat de Amsterdamsche rood-witten het in Weenen voor alle liefhebbers hebben verknoeid, hetgeen misschien nog wel het beste is, gezien we er daar toch niets van terecht brengen.

Het Nederlandsche voet-



Hugkan in actie op Temminks tennispark tijdens de Amsterdamsche kampioenschappen.

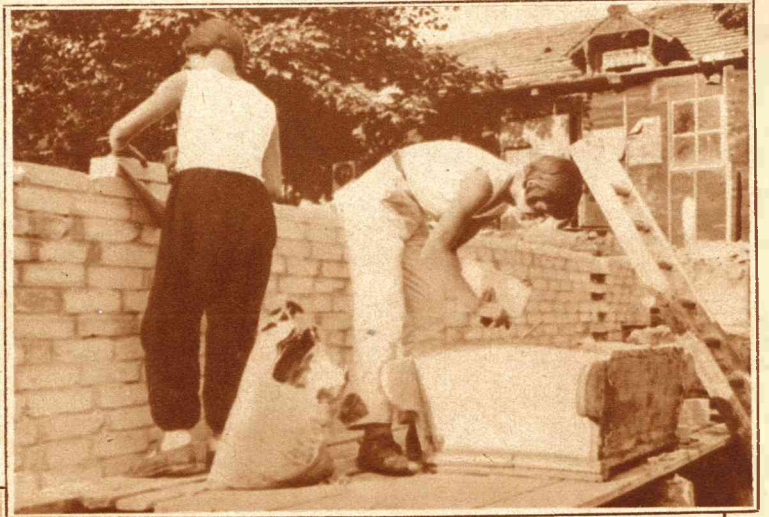


Zaterdag recepieerde het bestuur der Amsterdamsche Zwemclub in één der zalen van het Carlton Hotel ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan. Zittend v. l. n. r. N. Kroese, L. K. Anthoni, W. E. Bredius, C. J. Kramer, W. A. Coerengel. — Staande G. Buren, C. Hoogenstein, F. Thoolen, P. S. Buren jr.



↓ „Trouwde wachtters aan de stranden, moog' je lang nog zijn gespaard”.

↑ Twee Duitse jongedames, die voor architecte studeeren, willen hun vak door en door kennen en arbeiden thans te Berlijn bij den bouw van een aantal woningen in het zuidelijk deel der stad.



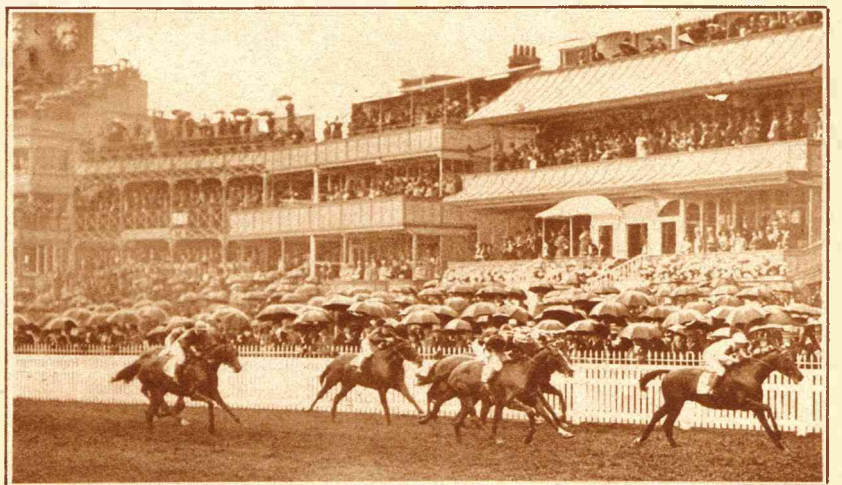
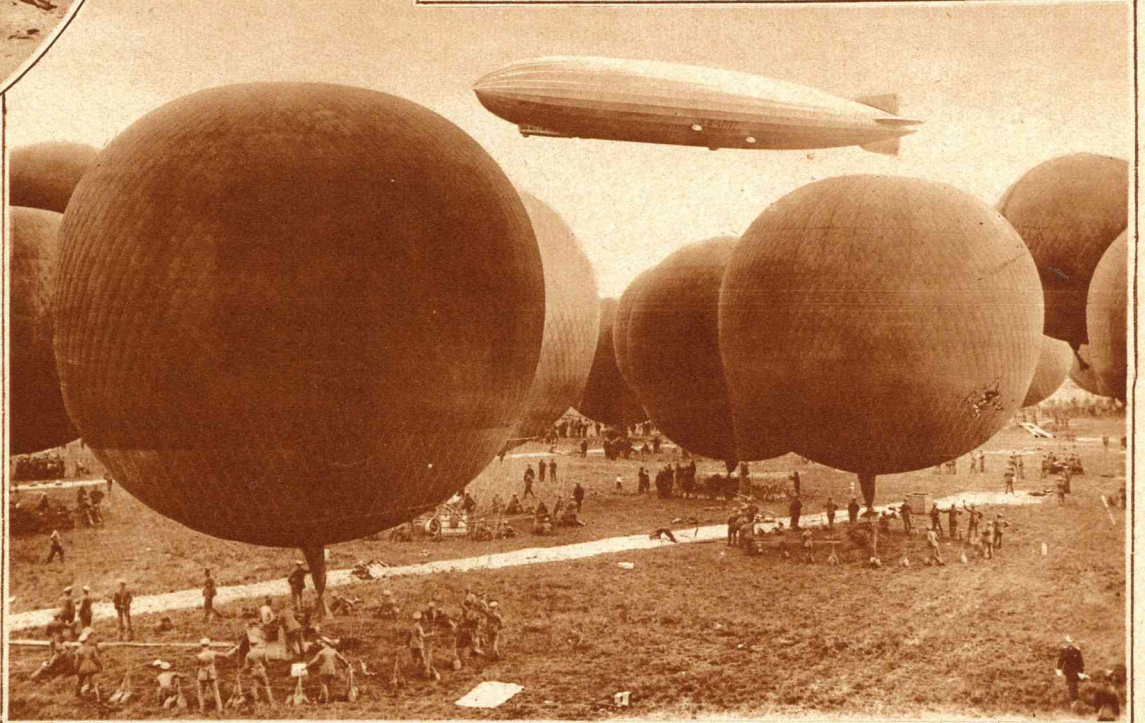
Plaatjes uit het Buitenland



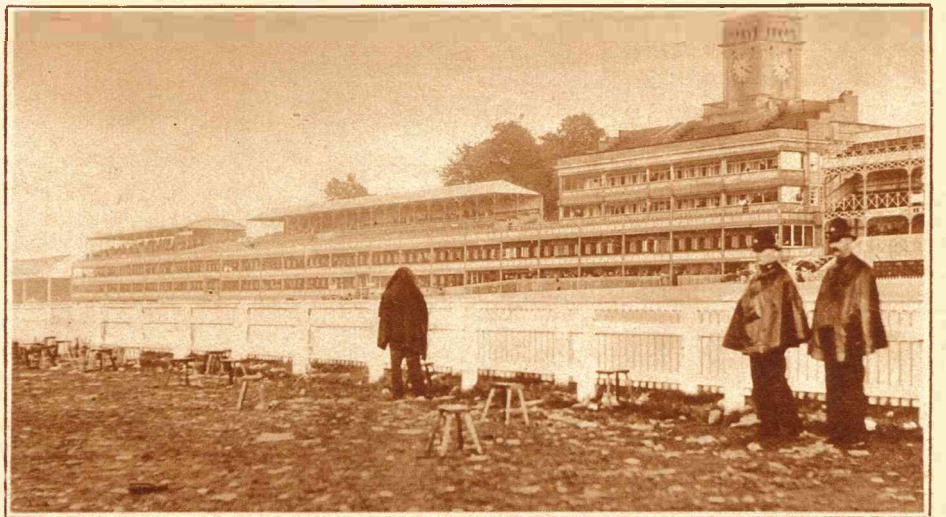
Een overzicht van het vliegveld „Loddenheide” bij Münster, waar internationale wedstrijden voor ballonvaarders werden gehouden. De „Graf Zeppelin” boven het ballonrennveld.

De jaarlijksche rennen te Ascot, beroemd door hun modeshow, werden dit jaar wreed verstoord door een ontzettende wolkbreuk, die de toeschouwers dwong het veege lijf zoo spoedig mogelijk te bergen. 'n Paniek ontstond, waarbij tientallen personen werden gewond. Voor de bui.

↑ Het begint te druppelen.

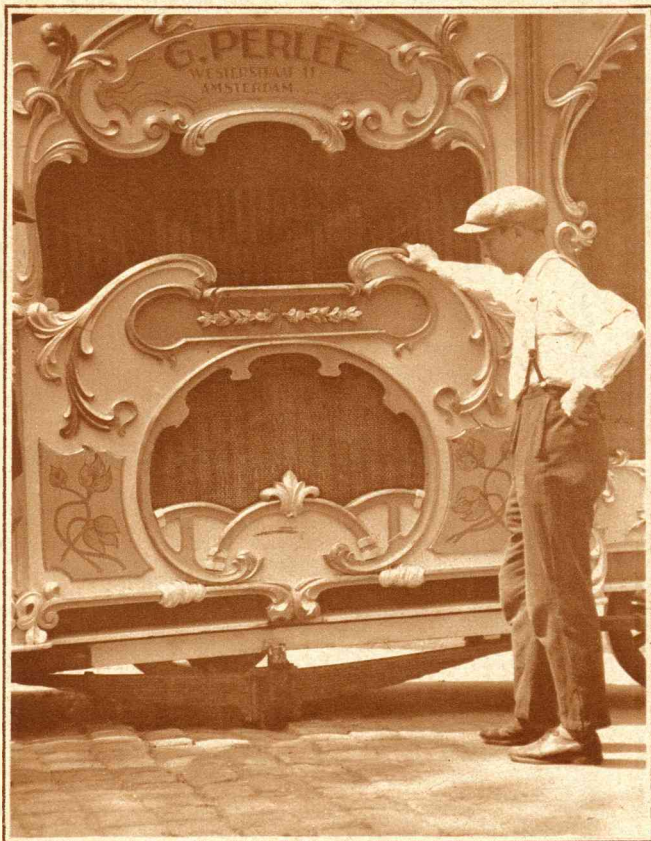


Het houdt op met zachjes regenen.

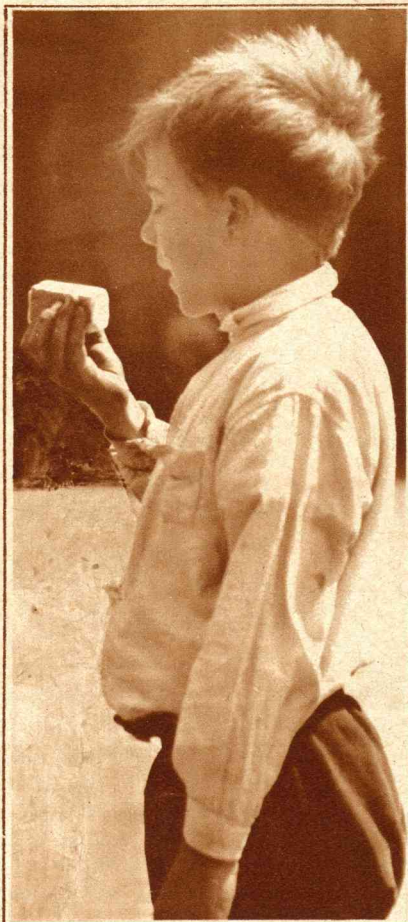


De troosteloze aanblik van het terrein, nadat de menigte voor den regen was gevlucht.

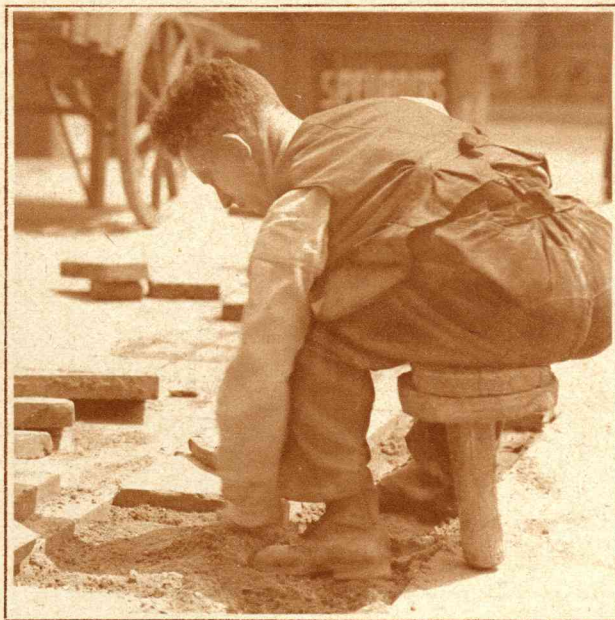
Als het Asphalt gloeit...



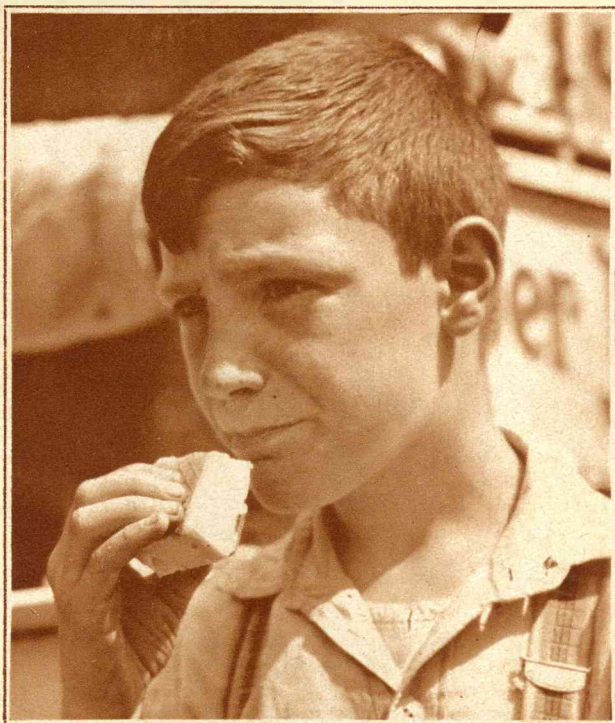
dan is de orgeldraaier te beklagen, die onderweg „bandenpech” krijgt,



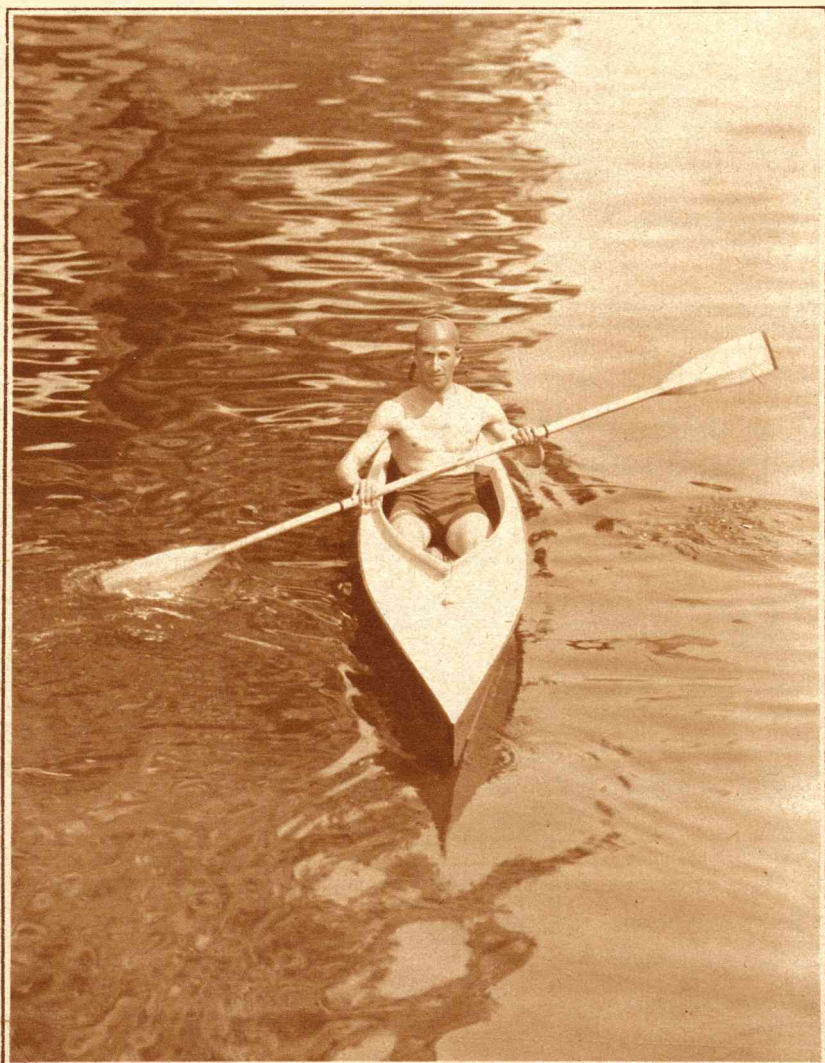
dan gaat er weinig
boven een ijsco.



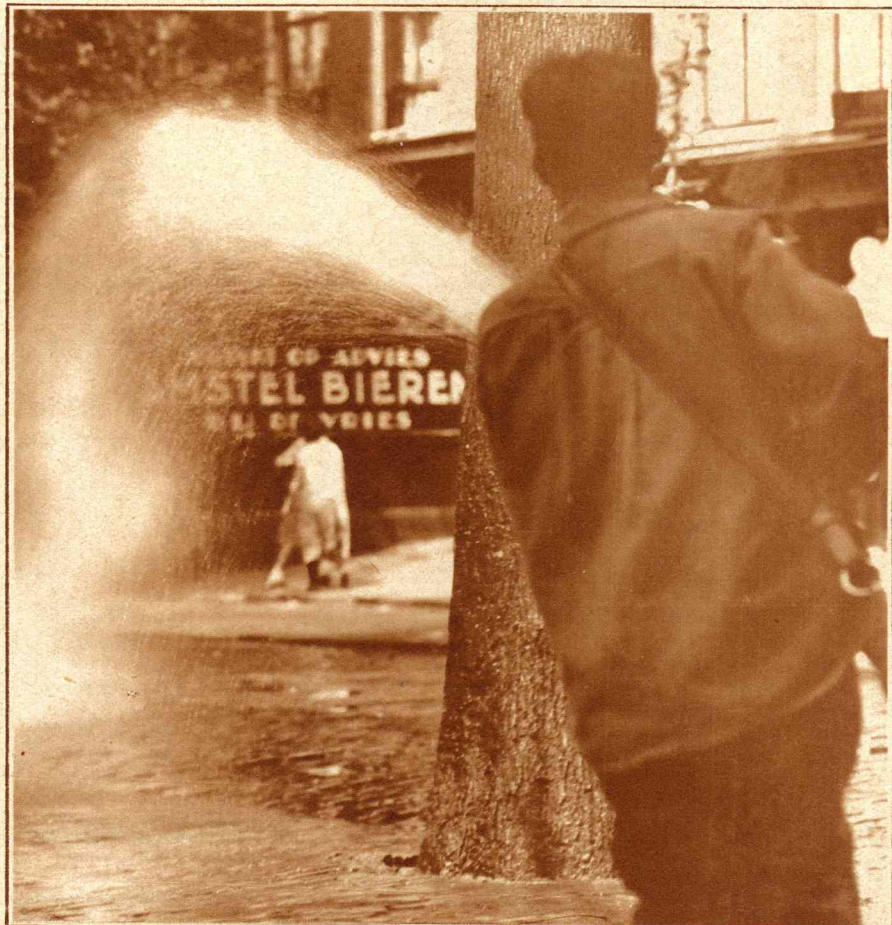
dan is er wel een prettiger beroep denkbaar dan dat van stratenmaker.



dan gaat er nog min-
der boven een „spatsie”.
(Kende u deze tech-
nische benaming al?)



dan gaat er niets boven een kanotochtje
door de grachten en over den Amstel,



dan ontstaat de concurrentiestrijd tusschen Gemeentepils en „beter” pils.

VACANTIE!

Abonné's, die „De Stad Amsterdam” aan hun vacantie-adres wenschen te ontvangen, kunnen dit opgeven aan ons kantoor en aan de bezor- gers; tegenwoordig en vacantie- adres opgeven en voor de week- abonné's het abonnem.-geld van 12 ct. p. w. bijvoegen. Aan opgaven zonder bij- voeging van het verschul- digde bedrag wordt geen gevolg gegeven.

De
Administratie

Een Reclame-begroting is niet volledig, wanneer

DE STAD AMSTERDAM

niet bij de bladen is opgenomen



**U merkt het niet,
maar Uw omgeving
merkt het wel.**

Te sterke transpiratie onder de armen is de oorzaak van de „odor” die van sommige menschen uitgaat. Deze lucht, dikwijls zeer onaangenaam, is voor de betrokken persoon niet merkbaar. Anders is het echter met de omgeving. U heeft het zeker reeds bij ondervinding opgemerkt.

Waarom echter zoudt U onder de vrees lijden, dat U anderen onaangenaam opvalt, waar U met Tran- nosan, naar het recept van Prof. Dr. Polland, deze lucht onmiddellijk kunt wegnemen en de zweetklieren langzaam tot normale functie kunt terugbrengen. Reeds de eerste toepassingen brengen succes.

U kunt, zonder eenige kosten voor U, 'n proef er mede nemen. Zond ons dezen bon met nauwkeurige ver- melding van naam en adres.

Lijders aan
transpireerende
voeten vragen
toezending van
prospectus „V”
over Trannosan
tegen voetzweet.

N.V. Drogerijen Maatschappij
Schiekade 104 — Rotterdam

Ik verzoek om gratis toezending van het benoodig- de voor een proefneming met Trannosan tegen transpiratie onder de armen. Dit verzoek verplicht mij tot niets.

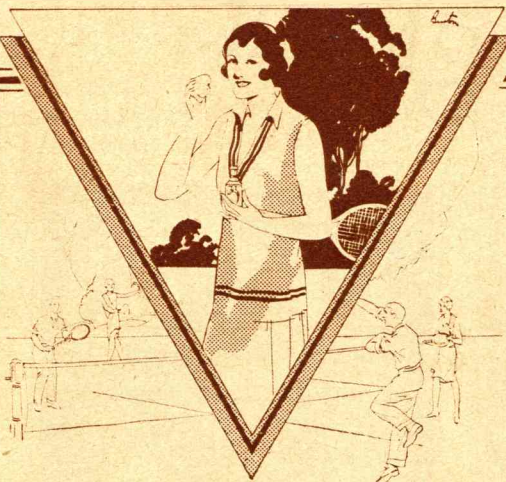
Naam

Adres

A

Knip den bon nog heden uit. U kunt hem desgewenscht als drukwerk verzenden. 7

Trannosan Tegen Transpiratie



Bij Sport en Spel

zullen een paar druppels Eau de Cologne Boldoot U heerlijk verfrischen, vermoeidheid verdrij- ven en Uwe energie verhoogen. De wonderlijk opwekkende kracht van Eau de Cologne Boldoot zal U helpen Uw beste spel te toonen.



Op elke flacon moet de naam Boldoot staan!

Boldoot's „Imperiale” is Eau de Cologne van het hoogste gehalte en geldt van oudsen overal als standaard- kwaliteit voor de allerbeste.

	Imperiale	Veritable
Monopole Flacon	fl. 3.25	fl. 1.85
Heele Kropflacon	„ 2.30	„ 1.25
Halve Kropflacon	„ 1.30	„ 0.75

Geniet meer van Uw spel door

Eau de Cologne Boldoot

**Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe**

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongevallen

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog	= 300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	= 60.-
bij verlies van een anderen vinger	= 30.-

Zie de Polis-voorwaarden.



Een benijdenswaardig teint.

De huid heeft twee en een half miljoen poriën, welke in verbinding staan met kliertjes, die in de onderste lagen der huid gelegen zijn. Wanneer de poriën verstopt zijn, raken de kliertjes ontstoken, waardoor puistjes, vetworpjes en uitgezette poriën ontstaan. Zeep en water zijn niet bij machte door de opperhuid heen te dringen. Wat U dan noodig hebt is zuurstof, het meest reinigende, heelende en antiseptische middel der natuur. Radox bevat meer zuurstof, dan eenig ander middel en een Radox-behandeling voor vetworpjes is buitengewoon gemakkelijk en doeltreffend. Zij wordt volledig beschreven in den hieronder volgende brief van een enthousiaste gebruikerster:

„Na Radox slechts enkele malen gebruikt te hebben, zijn de vet- wormpjes, die ik sinds jaren had, verdwenen. Ik had er verschrikkelijk veel last van gedurende 7 jaar. Op 'n zachtst gezegd was het zeer onaangenaam. Vetworpjes zijn een zeer leelijke ontsiering, want het gezicht ziet er uit alsof het bezaaid is met kleine roetlekjes. Een maand geleden kocht ik een pakje Radox en gebruikte het op de volgende manier: ik loste een theelepel Radox op in een kop heet water, sponste hiermee mijn gezicht goed af gedurende eenige minuten. Speciaal mijn neus en kin, die heel erg waren. Daarna droogde ik mijn gezicht zachtjes af en gebruikte een goede cold cream, liet deze even intrekken en sponste ten slotte na met koud water om de poriën te sluiten. Deze behandeling paste ik een week lang iederen avond toe, terwijl ik mij 's morgens wachte met water, waarin ik een klein beetje Radox gedaan had. Ik ben nu trotsch op mijn mooi en frisch teint; de vetworpjes zijn geheel verdwenen en ik ben van plan mij nooit meer zonder Radox te wassen. Radox is zeer zuinig in het gebruik.”
19 Januari 1930.
Mejuffrouw K. W. te L.

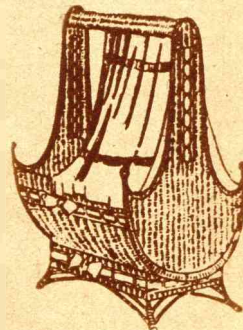
(Origineele brief ter inzage.)

Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor ver- scheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

LIUERMANDEN



en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Abonneert U op
**DE STAD
AMSTERDAM**

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms- doofheid, oorverkalming, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam